ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 02 Moloch.pdb

PDB Name: Vampýra - 02 Moloch
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

V nitru Leroye Harpse to vřelo vášní. Upíral pohled na krásku v otrhaných šatech. Jako znalci mu netrvalo ani vteřinu, aby si ji velmi pečlivě prohlédl od hlavy k patě.

Jeho nějvětší obdiv však platil nepřehlédnutelným oblým tvarům a půvabné nevinné tváři. "Kdybys neexistovala," zamumlal jakoby duchem naprosto nepřítomen, "museli by tě lidé vynalézt..."

Harps věděl, o čem mluví. Pořád hledal vhodný "materiál." Netušil, že se právě vydává vstříc zcela mimořádnému dobrodružství. Čeká ho dostaveníčko se smrtí...

Nejprve ho napadlo, že dívka je nevinná. Už jen ty odporné šaty jako by byly jejím štítem, kterým se chtěla bránit proti žádostivým pohledům mužů.

Harps našpulil rty, když jakoby náhodou zachytila jeho pohled a utkvěla na něm očima.

Zareagoval docela instinktivně a nasadil obvyklý svůdný úsměv, na který se nachytalo už nejedno dívčí srdce. Vypadal skvěle. A samozřejmě zapůsobil i kabriolet, jehož pořizovací cena téměř padesát tisíc dolarů se už mnohonásobně vrátila.

Harps byl vysazený na mladé dívky. Jeho "objevy" nemusely mít nijak zvláštní šarm, ale musely uchvátit. A tato žena byla přímo k nakousnutí.

Zastavila se, opětovala jeho úsměv a pak zamířila ke kabrioletu, zaparkovanému na okraji vozovky.

"Ahoj... "řekla.

Harpse fascinoval její hlas stejně jako - pomineme-li neatraktivní šaty - její zevnějšek. "Ahoj," odpověděl a galantně ukázal na sedadlo spolujezdce. "Mohu vás někam odvézt? Právě jsem se chystal vyrazit..."

Lhal, ale koho by to zajímalo. Corman mu promine. Corman mu promíjel všechno - což byla v jeho pozici také jediná rozumná věc.

Žena - odhadoval, že jí je nanejvýš dvacet - dala nepokrytě najevo, jakou má z jeho nabídky radost. "Díky," řekla měkce. Tónem, který Harpsovi signalizoval, že s ní bude snadné pořízení, dodala: "Myslela jsem si, že jsem se ztratila..."

Harps jí otevřel dveře na straně spolujezdce. Nastoupila a vsoukala do vozu své náramně dlouhé nohy.

Když startoval motor, cítil, jak mu erekce nadzvedla naštěstí volné bavlněné kalhoty.

"Jste ze Sydney?" zeptal se.

Ani ji nenapadlo dívat se na ulici. Hleděla pouze na něj a Harps se na ni zasněně usmíval.

"Ne," řekla. "Jsem na dovolené. Právě jsem přijela. Na letišti mi ukradli zavazadla a policie mi poradila, abych se obrátila na britský konzulát."

Harps se zatvářil pobouřeně. "To jste ovšem měla smůlu. Jste Břitka?"

Přikývla. "A bez peněz, bez pasu... Bylo by od vás velmi laskavé, kdybyste mne zavezl na konzulát. Doufám, že vám výdaje..."

Velkomyslně mávl rukou. "Konzulát počká." řekl. "Upřímně řečeno nemám vůči byrokratům příliš velkou důvěru. Ale rád vám pomohu. Něco se určitě dá dělat. Jste krásná dívka a já bych vám mohl určitě obstarat práci, kde byste nemusela předkládat doklady. A jestli jsem vám správně rozuměl, hledáte i ubytování. To je zatím nejdůležitější."

Na chvíli se odmlčel a ukázal na klidnou třídu, lemovanou po obou stranách stromy a viktoriánskými budovami.

"Nerad bych, abyste si to špatně vyložila, nebo abyste si myslela, že se vnucuji. Nesnesu jenom pomyšlení, že byste mohla nabýt nesprávného dojmu o stylu života v Sydney. Víte, černé ovce se najdou všude..."

Žena mu visela na rtech. Zdálo se, že to, co řekl, se jí velice líbí. "Byla bych vám nesmírně vděčná..."

Opět zamával rukou. "Ale prosím vás. O tom nemůže být řeč. Bydlím tady docela blízko. Musíte se nejprve trochu uklidnit..." Zarazil se, protože zachytil její pohled.

Vypadala skutečně rozrušená. Neustále si ho prohlížela, ale do očí se mu nepodívala.

Harps v duchu uvažoval, jestli mu něco neuniklo. Ne.

Byla prostě dokonalá. Pár úprav v oděvu a...

"Jste fantastický typ..."

Harps si téměř spletl plynový pedál a brzdu. Připadal si jako dítě, kterému najednou bylo dovoleno vykoupit celou cukrárnu. Ucítil ženinu ruku, sunoucí se stále výš po jeho noze.

"Jmenuji se Lilith."

"Leroy..." Zarazil se. Dříve, než dorazila k místu, kde se už teď musel notně ovládat, položil jí ruku na hbité prsty. "Myslím, že si budeme fantasticky rozumět."

"Taky si myslím."

Měla rafinovaný pohled. Jak si jen mohl myslet, že je ostýchavá?
"Jedeme k tobě!"
Ani si neuvědomil, že její zprvu pokorný hlas teď zazněl téměř panovačně.
"Pospěšme si!"
Zdálo se, že měli problémy se sluncem.
Leroy Harps ignoroval všechna omezení rychlosti i červená světla na křižovatkách. Jel jako v tranzu. Jako opilý.
A ženu vedle něj fascinovalo pulzování jeho krční tepny...

Ve strhaných rysech ženy se zračil nejen smutek, ale i docela pochopitelné zděšení. Obojí bylo poznat přes závoj, jemný jako pavučina, který jí splýval z klobouku. Rukama svírala kabelku z krokodýlí kůže, aby potlačila jejich chvění. Jenže to nepřestávalo. Vedle ní stál očividné bezradný kněz, který mel vést obřad.
Jiný muž, správce hřbitova, prudce vyjel po detektivu Jeffu Warnerovi: "Nezacházíte příliš daleko? Vždyť vidíte, že ta žena je v koncích."
Žena sebou škubla.
Kněz se pokoušel situaci uklidnit. "Prosím vás, pánové..."
Warner ho chladně přerušil: "Kolegové jen dělají, co je třeba. Vždyť je to jeden z vašich lidí. Vlastně byste měl mít zájem na tom, abychom dopadli vraha!"
"Samozřejmě, ale..."
"No tak!"
"Jenže potřebujeme hrob. Vidíte přece... "Zmlkl.
Bylo to groteskní.
Jeff Warner vrhl pohled na pravoúhlou díru v zemi, která byla ze tří čtvrtin vyhloubena. Nedaleko odtud v márnici čekala rakev se zemřelým, jehož příbuzní si tento hrob zakoupili za vysokou cenu, aby poskytli zesnulému místo k poslednímu odpočinku ve stínu zeleně.
Zdůrazňuji k odpočinku.
Jenže tu se něco stalo.
Předchozího dne nebyl hrob vyhlouben zcela. Jeden kopáč měl velmi brzy ráno práci dokončit. Ale kněz, který šel několik hodin před plánovaným pohřbem zjistit, jak je věc daleko, našel hrob nedokončený. Kopáč jménem Marvin Trig, který ho měl vyhloubit, nebyl nikde k nalezení, ačkoliv nedaleko nového hrobu byla nalezena kára, která mohla být jen jeho.
Kněz narychlo sehnal náhradního kopáče. Tento člověk, který jámu vykopal do předepsané hloubky, narazil několik centimetrů pod povrchem země na mrtvolu Marvina Triga. Byla přivolána policie...
Jeff Warner zabloudil pohledem k plastové plachtě, na níž položili Triga. Někdo ho ošklivě zřídil. Patolog se snažil poskytnout první výsledky, zatímco pracovníci kriminalistického oddělení pátrali po stopách v jámě a jejím okolí.
Warner nijak nezakrýval své rozčarování. Samozřejmé si dokázal alespoň přibližně představit, co se odehrávalo v duši vdovy, která viděla, jak byl zneuctěn hrob jejího muže.
"Přidělte té ženě jiné místo," vyzval správce, "Neřekl bych, že by stála o tohle..." Pohledem se přesvědčil, jestli vdova souhlasí. Jenže žena pouze upřeně zírala na mrtvého, který tak najednou všechno zkomplikoval,
"Jak můžete takhle narychlo..." Správce se zarazil, když zachytil kněžův posunek. Nakonec přikývl. Ve třech, s vdovou uprostřed, odešli z pochmurného místa.
Jeff Warner si oddychl, když se postavil za patologa a podíval se mu přes rameno.
Hendricks se otočil. Přimhouřil oči. "Kolikátý člověk se zlomeným vazem a s rozdrásaným hrdlem od té doby, co spolu děláme?"
Warner vytáhl z kapsičky poznámkový blok, chvilku v něm listoval a pak odvětil stejně tiše: "Jen v našem okrsku čtvrtý."
Hendricks zamyšleně přikývl, Pak řekl: "Vykrvácení, jako vždy."
"Doposud jsme nikdy nenašli stopy nějakého většího množství krve. Ani v hrobě, ani v jeho blízkosti." Warner si povzdechl. "Jako vždy."
Patolog Hendricks přikývl. "Jako vždy."
K Warnerovi přiběhl jeho asistent sotva popadaje dech a volal: "Nový poplach, šéfe. Máme to tady nechat jiným a postarat se o něco, na čem si nedaleko odtud láme zuby pár pochůzkářů. Jak jsem vyrozuměl, je to něco šíleného."
"Kdo to řekl?"
"Codd."
"Doprčic!" zaklel Warner. S nejvyšším poldou města ovšem nebyly žádné žerty.
"Budu vám podávat zprávy," slíbil Hendricks. "Znám přece vaši zálibu ve zlomených vazech. A jestli se nablízku skutečně stalo něco divokého, nemohl si Codd vybrat nikoho lepšího než vás dva..."
"Díky," řekl Warner kysele.
Hendricks se zazubil a opět se věnoval mrtvole.
"Ještě moment! Několik informací pro zvědavou veřejnost...!"
Warner a Needles zasténali téměř současně, když se je u východu snažila zadržet horlivá reportérka Sydney Morning Heraldu.
"Ježibaba jedna!" zasténal Needles tak tiše, že ho slyšel jen Warner. "Macbeth...Ta nám tady ještě chyběla!"

Tenhle komentář jistě nebyl míněn lichotivě.

"Bez komentáře!" zareagoval Warner náležitě stroze, když mu novinářka strčila mikrofon přímo k nosu. "Kliďte se k čertu!"

Opovrhoval těmi pisálky. Vůbec všichni novináři byli pro něj pořádná pakáž. Horší bylo, že tahle "Macbeth" byla zatraceně krásná.

Slyšel, jak za ním zavolala: "Jste arogantní blbec, Warnere!"

Šel dál a přikývl. Po chvíli se mu začala nálada zase zlepšovat.

Nevěděla, jestli se starého upíra zbavila. Všechno to muselo proběhnout velice rychle. Její rozloučení s domem, který jí téměř sto let skýtal ochranu a který odolal všem útokům, se podobalo spíše útěku než spořádanému odchodu.

Teď se Lilith Edenová pohybovala v natolik živém světě, že jí dělalo nesmírné problémy zorientovat se v něm. Ve světě, který se tolik lišil od toho, jejž si vysnila.

Přesto se cítila mnohem lépe než během trýznivé chvíle těsně po procitnutí. Teprve její návrat do onoho hnízda jí ukázal její skutečnou identitu. Objevoval se jeden kamínek mozaiky za druhým.

Dozvěděla se, co je. Před jejími zraky se začaly odvíjet obrazy života, který nikdy ve skutečnosti nežila, ale který se jí pouze zdál. Jenže nakonec se dozvěděla poselství své zemřelé matky, která jí sdělila, že má zvláštní poslání. Že existuje staré proroctví, podle něhož živě narozené dítě upírky a člověka bude znamenat soumrak model.

Modly, to byly v tomto případě příslušníci rasy, která od nepaměti žila na zemi vedle lidí. Nepoznaná, skrytá, počtem nevelká, ale poháněná touhou po moci a neblahým úsilím. Lilith byla zplozena proto, aby proti ní bojovala, ačkoliv se rozhodně necítila jako bojovnice.

Právě v této chvíli měla v hlavě docela jiné věci. Cítila v nitru cosi, co muselo být uspokojeno, zvláště od chvíle, co byla s mužem, který jí ukázal, jaký obrovský rozdíl je mezi rozkoší, kterou prožila ve svých falešných snech a skutečnou bezuzdností!

Teď měla neukojitelnou touhu vše dohnat.

Téměř neutuchající žízeň...

Potlačila touhu. Nebylo pro ni správné místo, ani čas.

Obavy měla z toho, že si pořád ještě nemohla vzpomenout na jména svých rodičů, ani na jméno svého lidského otce. Budoucnost byla naprosto nejistá.

Jaká budoucnost? ozval se v jejím nitru zlý, ironický hlas. S hrůzou pomyslela na to, že všechno, co ostatní lidé nosili v sobě jako zkušenosti z dětství a mládí, pro ni bylo "životem z druhé ruky". Zfalšované vzpomínky. Bez ceny a působící spíše jako přítěž, než aby pomáhaly.

Po 98 letech procitla k životu v těle dvacetileté dívky. O dva roky dříve, než k tomu mělo dojít, jak se dozvěděla. Celkem to mělo být sto let.

Měla obrovské vědomosti, jejichž původ ovšem neznala. Věděla, že ji pronásledují. Bytosti, které jsou stejné, jako byla její matka. Věděla, že - pokud má dostát svému záhadnému poslání - má jednoho dne tyto bytosti zničit.

To všechno si Lilith uvědomila teprve poté, co našla matčiny šaty a oblékla si je. Dozvěděla se to klečíc u hrobu mrtvé upírky.

Mrtvá, obživla... Její matka obětovala nesmrtelnost, aby jí, Lilith, darovala život. Protože bylo odjakživa zákonem, že mrtvé tělo nesmí zplodit život. Krátce po Lilithině narození její matka zemřela.

Jejím dědictvím byl rozsudek smrti. Upíři teď podniknou všechno, aby ji našli a zničili. Byli to mocní nepřátelé - pijáci krve, jejichž existence se odrazila v legendách a v něž přesto sotva kdo věřil.

Soužení a smrt, které s nimi byly spojeny, měly ještě jedno pojmenování: stará rodina.

I to byla informace, která se najednou prostě vynořila na povrch odkudsi z hlubin vědomí. Vypadalo to, jako by se postupně po kapkách uvolňovaly genetické informace. Zejména nápadné to bylo, když Lilith nastoupila do Leroyova vozu. V rozhovoru s ním jí intuitivně napadala slova, která se hodila k dané situaci.

Pohrávala si s ním. Jako kočka s myší. A bude to dělat dál. Dokud jí nedá to, po čem toužila...

Lilith si prohlížela Leroye Harpse jako brouka napíchnutého na špendlík. Stál před ní bez pohnutí v obývacím pokoji luxusně zařízeného apartmá. Měl prázdný pohled. Lilith ihned poté, co vešla do bytu, "přitáhla uzdu", jak tomu sama říkala.

Už dříve zjistila, že má moc nad lidmi. Z jejích slov vycházela - když jí o to šlo - neodolatelná hypnotická síla.

Občas to mohlo být docela užitečné. Ačkoliv by se teď nejraději na Harpse vrhla, zvítězil rozum. Kromě toho, po čem tak naléhavě prahla, potřebovala krátkou přestávku, aby strávila to, co ji zachvátilo. Navíc bylo nutno využít jakékoliv příležitosti k tomu, aby rozšířila své vědomosti o lidech a o jejich způsobech.

Lilith se ještě jednou přesvědčila, že zvenčí se do bytu nikdo bez klíče nemůže dostat. Pak stáhla žaluzie. Její zrak se během krátké chvilky přizpůsobil vzniklému přítmí. Lilith viděla Leroye Harpse a zařízení pokoje stejně jasně jako předtím. Jediným omezením byl červený "barevný filtr", který jako by se vsunul mezi ni a okolí.

Bez dlouhého váhání se porozhlédla po jednotlivých místnostech. Jako by to byl pokyn osudu, našla jako první ložnici.

Lilith užasla nad komplikovaností této místnosti. Domnívala se, že ví, jak ložnice vypadá: postel, skříň a několik

dekorativních předmětů...

Zdálo se, že Leroy Harps je náročnější.

A velmi svérázný.

Začínalo to už postelí, která byla obrovská a stála uprostřed velké místnosti, přístupná ze všech stran. Když se jí Lilith dotkla, zjistila, že podložka povolila a ozvalo se šplouchnutí.

Uskočila.

Pak znovu přitlačila a ucítila pod odolnou "kůží" lůžka tekutinu.

Zavrtěla hlavou a posadila se. Byl to zvláštní pocit. Cítila, jak její váha vytlačuje kapalinu. Opět to tiše zažbluňklo, jako by někdo polykal malý doušek nápoje.

Lilith neustále vrtěla hlavou. Dlaněmi přejela po povrchu, který nebyl studený, ale příjemně temperovaný. Takovouto postel tedy nečekala a marně pátrala ve svých vědomostech po bližších informacích.

Nad celou plochou postele bylo pod stropem umístěno zrcadlo.

Lilith se zasmála hrdelním hlasem. Pohlédla nahoru. Když se poznala, líně se svalila dozadu a nasadila grimasu, která se jen nejasně odrážela v zrcadle.

Zklamaně vstala. Tuto zkušenost neučinila poprvé. Vypadalo to, že její odraz v zrcadle není nikdy zcela ostrý, vždy působil poněkud rozmazaně.

Na stěnách visely zmatené obrazy, jako by někdo jen tak namátkou sáhl do nádobek s barvami a pak se vyřádil na nevinném plátně. Násilník přitom z toho všeho zřejmě vyšel bez trestu...

Lilithinu pozornost upoutala lišta ve výši pasu vedle dveří. Vyčnívalo z ní množství tlačítek a páček. Bezděky jeden spínač stiskla.

Místnost zaplnilo pomalu sílící hučení. Trvalo několik vteřin, než Lilith zjistila, že zdrojem toho zvuku je postel. Začala se pohybovat - ne doopravdy, ale pod jejím povrchem jako by neustále probíhalo vlnění. Všechno najednou zachvátil chvějivý neklid.

Lilith stiskla páčku znovu a hučení ustalo.

Po stisknutí jiného tlačítka se ozvala tlumená Hudba. Bylo to příjemné. Alespoň na chvíli. Když se Lilith nasytila zvuků, opět se dotkla tlačítka.

Při dalším pokusu si zpočátku myslela, že se nestalo vůbec nic. Ale nepatrné bzučení sotva na hranici slyšitelnosti ji nakonec přivedlo na stopu přístroje, který stál v koutě ukrytý za sklem, jež nebylo zepředu vidět, protože bylo zastíněno velikou pokojovou kapradinou.

Kamera?

Objektiv byl namířen rovnou na postel.

Lilith zakryla clonu a vypnula aparát.

Další tlačítka už nebyla zajímavá. Jedním se otvíral bar vestavěný ve stěně, jiným se zase podle potřeby tlumilo osvětlení místnosti. Dalším se zapínal televizor s velkoplošnou obrazovkou a podobně.

Lilith pořád ještě nevěděla, co si má myslet o Leroyi Harpsovi. I když se pak probírala otevřenou policí, v níž byly jako vojáci seřazeny zásobníky a videokazety, její zmatek jen vzrostl. Bez rozmýšlení sáhla po jedné z barevných brožurek, vytištěných na lesklém křídovém papíře, a užasla.

Podívala se dvakrát, než pochopila, co dělají lidé, kteří tam byli vyobrazeni.

Proti své vlastní vůli najednou pocítila horkost. Rychle přelistovala o několik stránek dál a překvapení vystřídalo rostoucí vzrušení.

"Leroyi Harpsi," zamumlala, "ty jsi mi ale pěkný ptáček..."

I když jí chyběly zkušenosti, přece jen velice jasně vytušila, že Harps by si tohle hnízdečko nevybudoval, kdyby plně neodpovídalo jeho zálibám. Tento názor jí ovšem nezabránil v tom, aby v ní některá vyobrazení nevzbuzovala vzrušení.

Byla dospělá žena. I když měla své deficity. Jako například nyní. Neustále si rozšiřovala obzor. Byla zvědavá a nebyla ochotna zříci se čehokoliv, co by mohlo tuto zvědavost ukojit.

V podbřišku ucítila horkost.

Věděla, že Harps stojí venku a jen čeká na to, až bude zbaven pout. To ji přivádělo na pokraj mdlob.

Jen s přemáháním pokračovala v dalším prohledáváním bytu. Další místnosti jí připadaly nezajímavé. Dokud nenarazila na koupelnu.

Ještě nikdy neviděla tak velkolepé vybavení. Vana zapuštěná do podlahy měla rozměry malého bazénu. Do podlahy a stěn byly zapuštěny malé trysky. Poněkud vyvýšená plocha byla pojata jako lehátko s umělým trávníkem. Nad ním visely reflektory horského slunce. Každá stěna byla vyložena zrcadly a vedle dveří našla Lilith podobnou lištu se spínači jako v ložnici. Odtud bylo možno řídit různé funkce zařízení koupelny.

Lilith šokovala Harpsova nápaditost.

Když náhodně otevřela několik šuplíků, nenašla v nich jen toaletní potřeby. Bylo tam i ne zrovna pohodlně vyhlížející prádlo z lakované kůže a spousta dalších věcí.

Postupně si dávala dohromady obraz sympatického muže, který jí tak velkoryse nabídl pomoc v nouzi. Lilith se připravovala na zcela novou zkušenost.

"No, tak co si o tom myslíte?" zeptal se Jeff Warner. Přenesl váhu z jedné nohy na druhou a pokusil se přitom vyčíst něco z tváře muže, jenž stál vedle něj. Po chvíli, během níž se nic ze Secadových myšlenek neodrazilo na jeho tváři,

ztratil policista trpělivost a prudce se otočil k tomu nemožnému baráku.

Už se stmívalo. Skomírající světlo se velice hodilo k pochmurnému okolí.

Od chvíle, kdy přijel Warner, byl pozemek uzavřen pro veřejnost. Do rozlehlé zahrady, připomínající v některých místech džungli, v jiných zase docela vyschlou step, měli přístup pouze policisté z okrsku, požárníci a vybraný okruh osob, jako třeba Brian Secada. Zahrada byla obehnána zdí vysokou asi jako dospělý člověk, a dům byl navíc ze všech stran obklopen hustým porostem. Budova, která jim teď způsobila problémy, nebyla z ulice vůbec vidět.

Secadovi bylo pětačtyřicet a nevypadal vůbec upjatě, jak v duchu očekával Jeff Warner, když mu ho ohlásili jako "experta".

Parapsycholog také v žádném případě nepřišel oblečen nijak výstředně. Dostavil se ve velmi moderně upravených a vkusných šatech.

Warner, kterému bylo o pět let méně, si v duchu přál, aby mohl za takovýchhle tropických veder vyměnit své spíše nepohodlné šaty za podobně ležérní oděv.

Na druhé straně měl teď ovšem docela jiné starosti.

"Na co čekáte?" zeptal se. Snažil se dodat svému hlasu klidu. Jenže bylo naprosto jasné expertovo vzrušení, které ovšem nijak nesouviselo se strachem nebo negativně zaměřenými pocity. Brian Secada vypadal jako někdo, komu po letech čistého teoretizování konečně spadl do klína hmatatelný objekt výzkumu. "Potřebuji čas. Pošlete konečně ty vaše zmatkaře domů, ať můžu začít!"

Warner spolkl vzteklou poznámku, která se mu už tlačila na jazyk. Nepodařilo se mu to docela. "Dal jsem odtud vykázat všechny čumily a zvědavce od tisku, jak jste si přál. Kdo je teď tady, zůstane tu. Nemohu si vzít na svědomí, aby se..."

"Kecy." Secada ho prostě nechal stát a zamířil do domu, před jehož čelním vchodem byl instalován reflektor. Nikdo neměl v úmyslu ustoupit noční tmě.

Warner se chtěl vydat za parapsychologem, ale v té chvíli se objevil jeho asistent Needles v doprovodu drobného muže s myším obličejem, který si v chůzi nervózně posouval brýle s drátěnými obroučkami a neustále vrhal pohledy ke dvouposchoďové budově.

"Tohle je Leslie Grunge. Vede oddělení, které je odpovědné za stavby."

Warner podal Grungemu ruku. Muž ji horlivě stiskl a plaše se usmál. Po letmém kontaktu pohledů se hned zadíval k domu. Vypadalo to, jako by mu naskočila husí kůže. Otřásl se a řekl: "Chtěl bych vám pomoci, pane, ale já o tomhle domě nic nevím."

Jeff Warner na něj tázavě pohlédl. "Nic nevíte?"

Grunge horlivě přikývl. Brýle se mu svezly a on si je téměř reflexním pohybem zase na nose posunul. "Nic. Podle mých materiálů tady žádný dům nemá být. Tento pozemek je samozřejmě v plánech zástavby zanesen. Ale není žádná informace o jeho majitelích..."

Warner se ušklíbl. Jeho hlas dostal najednou velmi ostrý tón a přívětivost z něj rázem zmizela. "To mi chcete namluvit, že město pozemek takovéhle rozlohy nechalo ležet jen tak ladem? Každý občan přece musí platit daně. Daň z nemovitosti, daň z pozemků, a tak dál. A vy říkáte..."

"Vy neznáte majitele?" přerušil ho nesměle Grunge.

Warner se na chvilku zarazil. "Ne," dodal. Pak zavrtěl hlavou a omluvil se. "Policie, jak jsem se mezitím dozvěděl, tomuhle pozemku nikdy předtím nevěnovala pozornost. Zdá se, že to nedělal vůbec nikdo! Jak dlouho? Máte představu, jak dlouho tu leží tenhle pozemek, aniž by si ho veřejnost povšimla?"

"Ten dům vypadá... divně," řekl váhavě Grunge.

Warner se trpce ušklíbl.

"To, že vypadá divně, vidím sám. Ale jak může být starý?"

Grunge se zarazil. V očích se mu zalesklo, když se nabídl: "Mohl bych přehrabat archív a podívat se na nějakou stopu. To, co jsem řekl, je aktuální stav. To, co máme v počítačích. Ale jsou samozřejmé stará data, která nebyla zadána do databanky a ta sahají až do minulého století. Možná by nám to mohlo pomoci. Pokud je za to šlompáctví odpovědný někdo z mého oddělení, pak z toho samozřejmě vyvodím..."

"Nechci, aby padaly hlavy, jde mi o fakta," rozloučil se s ním Warner. "Díky za spolupráci. Ozvěte se, jakmile najdete něco zajímavého."

Grunge odešel.

Needles mrkl na Warnera a řekl s opovržením: "Typická kancelářská krysa, co?"

Warner to ponechal bez odpovědi. Se svým asistentem v závěsu zamířil k Secadovi, který stál u schodiště.

"Vždycky jsem si myslel, že lidé jako vy mají v každé situaci po ruce nějaké vhodné kouzlo. Něco jako Sezame, otevři se..." zavtipkoval policejní důstojník.

"Odkud máte tyhle moudrosti?" odsekl Secada. "Zřejmě vás krmí špatnými informacemi. Ještě jednou: Nejsem kouzelník. U mne je všechno založeno na vědě. Na fyzikálních zákonitostech."

"A jaký fyzikální zákon," namítl Needles, "umožňuje majitelům téhle zříceniny vcházet a vycházet? Takový nesmysl jsem ještě nikdy neviděl!" V očích šviháckého blonďáka to pobaveně zablýsklo. Zdálo se, že je jediný, kdo si v tomto pochmurném prostředí uchoval povznesenou náladu.

Jeff Warner měl každopádně docela po náladě. Myslel si, že je na stopě mnohem zajímavější věci. Psychopatickému masového vrahovi, který své oběti sice pokaždé nějak zohavil, ale vždycky je zahrabal do země se zlomeným vazem. To, že Warnerovi nadřízení, zejména Virgil Codd, doposud pochybovali o teorii jediného pachatele, ho štvalo víc, než si připouštěl. Jen Needles, s nímž hovořil o všech profesionálních věcech, věděl, co si v duchu myslí. Jenže Needlesovi chyběla vážnost, aby mohl být Warnerovi morální oporou.

"Ten váš papoušek mi leze na nervy," otočil se Secada k Warnerovi. "Řekl byste mu laskavě, aby mne nechal na pokoji. Jinak..."

Warner neměl nejmenší chuť poslouchat parapsychologovo "jinak". Odešel s Needlesem po úzké pěšině a pak křovím k hlídkovému vozu, který stál zaparkovaný venku na ulici, protože ještě pořád nebyla vytvořena možnost příjezdu až k domu. Dokud nebude vysvětleno, co je s domem, pozemkem a kdo jsou jeho neznámí majitelé, neodvážil se nikdo vydat příkaz, aby byl násilně proražen otvor do zdi. Brána v ní byla dost velká, aby jí mohli projít lidé. Když sem přijela policie, vedená Nickem Parkerem, byla brána otevřená.

Warner navázal vysílačkou spojení s nemocnicí, do níž odvezli Parkera. Rozhovor musela zprostředkovat policejní ústředna. Než Warner dostal k telefonu příslušnou lékařku, trvalo to několik minut.

Její hlas zněl poněkud ztrápeně. "Ty škrábance na zádech jsou to nejmenší," odpověděla na Warnerovu otázku na stav taxikáře. "To se někdy v zápalu boje stává. Ale musela jsem povolat kolegu k psychologickému vyšetření. Utrpěl nesmírný šok. Člověk by řekl, že blouzní. Na druhé straně zase nálezy potvrzují, že..."

"To přece nemyslíte vážně!" Warner věděl, jaké pohádky Parker policistům navykládal. S červenýma ušima nejprve vyslechli líčení Parkerových milostných hrátek a pak tu nejpoťouchlejší story za dosavadní Warnerovu kariéru. "Nechtějte, abych se vám vysmál, slečno."

Cvak.

Warner nevěřícně polkl.

"Zavěsila, co?" ušklíbl se Needles.

Warner zbrunátněl ve tváři. Nechal se opět spojit.

"Už jste normální?" zeptala se lékařka na začátku druhého kola.

"Vy-"

"Asi ne. No tak nic..."

Warnerovi připadalo, že přímo vidí, jak pokrčila rameny. Věděl, jak na věc. "Tak dost!" zarazil ji. "Opovažte se!"

"Přestanete se ke mně konečně chovat, jako bych byla nějaká husa?"

"Copak jsem to dělal?"

Needles přikývl.

Lékařka patrně také. "Ano."

"Pokud ano, bylo by mi líto."

"To už je lepší."

"Oč vám vlastně jde?" zeptal se Warner a zaskřípal zuby. Bylo to velmi tiché zaskřípění...

"Pacient trpí anémií... chudokrevností," dodala, jako by měla pochybnost, že bez tohoto vysvětlení tomu Warner bude rozumět.

Needles se zasmál tak nekontrolovaně, že to znělo jako štěkot psa.

Warner by se byl nejraději přidal. "Víte, co tvrdí," řekl podrážděně. "Uvedl policistům do protokolu, že ho svedla -" zaváhal, jestli to slovo vůbec vypustit z úst, ale pak se přece jen přemohl, „-upírka... Chcete to snad potvrdit?"

"Už zase začínáte..."

"Dobrá, dobrá!" Warner si povolil kravatu. "Tak dál! Je na něm jinak ještě něco... hm... nápadného?"

"Stopy po upířích zubech jsem nezjistila. Místo na krku, které mi pacient ukázal, nebylo poraněné, byla tam spíše jizva."

"Jak stará?"

"Ta jizva?"

"Ano."

"Těžko odhadnout. Každopádně jeden dva týdny."

"Ale kousnut byl, a podotýkám, že podle své vlastní výpovědi - dnes, že ano?"

"Ano, tak to říkal."

"No vidíte!" Warner si povzdychl. "Později ten váš psychostrejda zjistí, co se tomu chlapíkovi přihodilo. Děkuji vám za námahu. Zprávu bych prosil poslat na ředitelství, na moje jméno."

Warner ještě na závěr pozdravil a tentokrát ukončil rozhovor oficiálně on. Skutečně vypadal, že se mu ulevilo. Tento výraz ovšem vydržel jen tak dlouho, dokud s Needlesem nedošli k domu a nezeptali se na Briana Secadu. Nikdo jim nedokázal odpovědět. Otevřený kufr s parapsychologovými věcmi stál pořád ještě před atrapou schodiště. Secada sám ovšem zmizel.

"Bude se někde jako malý kluk schovávat v křoví," poznamenal Needles.

"Jestli, pak jako velký kluk. Zatraceně velký kluk!" řekl Warner poté, co ani po půlhodině Secadu nenašli.

Mezitím se na dům snesla tma. Dokonce i rozestavěné reflektory s ní bojovaly jen s pramalým úspěchem.

"Jako by zdi pohlcovaly světlo," poznamenal Needles nezvykle vážně.

Právě se vrátila pátrací skupina, která marně hledala Briana Secadu. "V zahradě už být nemůže," oznámil policista, který pátrače vedl. "Podívali jsme se za každý strom a keř."

"Mohl odjet pro něco, co potřebuje pro své výzkumy," zamyslel se Warner nahlas. "Možná nám to jen zapomněl říci."

Ani to, jak se prokázalo, nebylo pravda. Secada přijel vlastním autem a to stálo přesně na místě, kde ho zaparkoval.

Warner se podíval na fingované dveře, které byly ve světle reflektoru k nerozeznání od skutečných. Někdo si dal značnou práci, aby oklamal nevítané návštěvníky. Od chvíle, co sem dorazili, neobjevili na celém tomhle zpropadeném domě jediné dveře! Požárníci tady rozestavili žebříky a nenechali bez povšimnutí ani horní patro a střechu domu. Všechny otvory jako by plasticky vymodeloval zručný kameník. O zbytek se postarala barva. Fantastické bylo i to, že

se nedaly odstranit střešní tašky. Vypadaly jako šindele, ale kdo se jich dotkl nebo se je pokusil uvolnit, zjistil, že i ony jsou falešné. Vypadalo to, ačkoliv to bylo nemožné, že celý dům je vytesaný z jednoho velikého kvádru. Warner ani ostatní už delší dobu pochybovali, že v tom baráku jsou místnosti.

Byla to ta něj absurdnější stavba, před níž kdy stál.

Trhl sebou, když ho Needles zatahal za rukáv a se sinalou tváří ukázal nahoru.

Warner se podíval směrem, kterým ukazovala natažená ruka a cítil, jak mu rázem vyschlo v krku. "Štípněte mě!" vyzval Needlese.

Jeho asistent by to udělal, kdyby sám pohledem upřeně nesledoval kužel svítilny, který v horním patře klouzal od okna k oknu, vždycky přitom udělal přestávku a přeskočil kus zdi... Warner se rychle rozhlédl kolem sebe. Nebyl tady ovšem nikdo, kdo by si pohrával se svítilnou. Jediné vysvětlení tohoto světelného úkazu vlastně ani vysvětlením nebylo. Bylo absurdní.

Ten paprsek se pohyboval uvnitř domu!

Warner by se snad ještě smířil s pomyšlením, že za zdmi zřejmě existují místnosti. Ovšem to, co narazilo na gumové stěny jeho duševní flexibility a jako nestravitelné bylo odmrštěno zpět, byla skutečnost, že za okny viděli světlo, které prokazatelně neexistovalo.

Warner později nedokázal říci, co ho donutilo vykřiknout právě toto jméno a co ho strhlo k nepodloženému tvrzení. Se zamrazením ze sebe dostal: "Secada... Je to... Secada...!"

Needles se vedle něj kroutil. Díval se, jako by jeho nadřízený pozbyl rozumu.

A jako by chtěl následovat jeho příkladu...

Poté, co Lilith "odstavila" Harpse v jeho vlastním bytě, se ještě několik hodin ovládala. Před zrcadly koupelny se pokoušela zjistit, kde jsou hranice jejího sebeovládání a pokoušela se dozvědět o sobě víc. Šaty jí v tom nebránily. Poslušně se podřídily jejím přáním.

Na to, že její odraz v zrcadle byl neostrý, si už zvykla. Smířila se s tím, protože na tom nemohla nic změnit. Projevovalo se matčino dědictví, i když Lilith sama nebyla čistokrevnou upírkou. Byla dvojakou bytostí.

Přesto všechno si Lilith dala hodně času, aby se sama lépe poznala. Její pokožka měla barvu nejjemnějšího alabastru. Právě tato bledost zřejmě muže téměř magicky přitahovala.

Lilith sama sobě nepřipadala ani krásná ani ošklivá. Vzpomněla si ovšem, že její matka o ní říkala, že je překrásná, ačkoliv viděla svou dceru jen hodinu po porodu. Hned poté splatila své rouhání - totiž, že zplodila bastarda - a zemřela.

Lilith se pokusila zapudit bolest, kterou v ní pokaždé vyvolávala ta vzpomínka. Smrt její matky jí připadala tak nesmyslná. Lilith nechápala, co přimělo vyobcovanou upírku, aby spáchala sebevraždu. Její matka se spustila s člověkem a proti všemu rozumu s ním zplodila dítě, které se narodilo živé.

Porušila to nejpřísnější tabu, které zřejmě pro upíry existovalo.

Jen z lásky?

Nebo kvůli nějakému záměru, který ani jí samotné nebyl znám do posledních důsledků?

Lilith by velice ráda pohlédla do své vlastní tváře. Vydržela před zrcadly velmi dlouho, ale ať se dívala zblízka či z dálky, viděla pouze rozmazané rysy.

Doposud jediný náznak, jak si mohla představit svůj obličej, pocházel z dob bezprostředně po jejím procitnutí. V domě, kde téměř sto let spala, visely po stěnách fotografie, které zachycovaly scény z jejích snů.

Lilith už teď nevěřila, že jsou to skutečné fotografie, ale přece jen jí ty obrázky pomohly vytvořit si představu o proměně jejích podob od nejútlejšího dětství až do procitnutí.

Nebylo pochyb: na muže muselo její štíhlé tělo s pevnými prsy a jemným obličejem s vysoko posazenými lícními kostmi a šikmýma očima působit velice přitažlivě...

Jako by potřebovala právě tento nepatrný impuls, touha se v té chvíli stala nezkrotnou a Lilith se vrátila k Leroyovi Harpsovi. Jeho tělo téměř bez ochlupení se podobalo ikoně.

Pásla se na něm, když mu dala pokyn, aby se vysvlékl. Už tento nedobrovolný "striptýz" jí působil nesmírnou rozkoš. Od své první sexuální zkušenosti věděla, že to je pouze začátek.

Předehra...

Ačkoliv se jí elektrické světlo hnusilo stejně jako denní, dalo se to vydržet. Zohlednila skutečnost, že Harps nemůže ve tmě vidět. Protože nechtěla, aby mu uniklo cokoliv ze smyslné dráždivosti toho, co bude následovat, rozsvítila stojací lampu, která nebyla tak ostrá a přesto poskytovala dostatek světla.

Venku už se mezitím docela setmělo.

Čas utíkal.

"Buď zase sebou samým," řekla Lilith. Naučila se propůjčovat svému "hlasu jemné nuance. Tembr, do něhož zahalila tato jednoduchá slova, způsobil, že Leroy Harps se nejen probral ze své strnulosti, ale současně ucítil žár, který vycházel z Lilithina klína.

Harps uvolnil křečovitý postoj, jako by někdo přestřihl neviditelná vlákna, která ho až dosud držela.

Otočil se kolem své osy, otevřel ústa. "Co...?"

Lilith ho lákala ukazovákem. Připravila už všechno potřebné.

Harps zíral na prázdnou sklenku ve své ruce, jako by právě v ní mohl najít vysvětlení okna, které se mu dostavilo. Lilith mu vsugerovala, že k uvolnění by neuškodila sklenička.

Ve stavu hypnózy vypil Harps téměř polovinu láhve whisky.

Když k ní vztekle vykročil, motal se mu jazyk: "K čertu, tos mi nalila nějaký oblbovák...?"

Lilith se nenechala jeho výhružným gestem zastrašit. V duchu uvažovala, jestli příliš nepovolila kontrolu nad Harpsem. Ale neměla chuť vyspat se s loutkou.

"Já...?" Vykročila mu ze světla vstříc a olízla si nevinně už předtím vlhké rty. "Za co mě máš? To ty sis musel nalívat jednu sklenku za druhou. Chceš mě nechat čekat ještě dlouho?"

Dva kroky od něj se zastavila.

Jeho pohled ustrnul.

To, že venku už byla tma, ho zarazilo neméně, než to, co měla Lilith na sobě. Vypadalo to, že usilovně přemýšlí, jestli Lilith ty kožené kalhotky měla na sobě celou dobu pod těmi otrhanými hadry, nebo jestli si je sama vzala z jeho věcí. Měl jich hodně. Byly jich plné šuplíky. Ale na tak rafinované kalhotky si při nejlepší vůli nemohl vzpomenout.

"Potřebuješ to, co?" Nebyla to otázka, spíše konstatování. Kamsi odložil sklenku. Jeho ruka chtěla uchopit Lilith, ale ta se jen usmála a udělala krok stranou. "Stůj!"

Vydechl. "To budu! Podíváme se, jestli by ses hodila pro džob, který bych ti mohl dohodit..."

"Jaký džob?" ,

"Bude se ti líbit. To ti slibuj u už teď..."

Vykročil směrem k ní a tentokrát ji uchopil. Lilith se bránila jen zdánlivě. Vychutnávala to, co u něj vyvolávala. Hrubě jí přejel po prsou.

"Trochu něžněji, chlapče!" varovala ho.

"Nebuď taková fajnovka!"

Praštila ho mezi nohy. Vykřikl a zkroutil se.

"Copak?" zasmála se. "Nebuď taková fajnovka..."

Pak se zdálo, že pochopil. Možná pořád ještě věřil, že má události pod kontrolou. Alkohol mu zamlžil smysly, aniž by Lilith musela cokoliv podniknout.

Jeho rty hledaly její ústa, ale zápach, který z nich vycházel, způsobil, že Lilith se jim neustále vyhýbala. Když ucítila jeho erekci na svém břiše, zašeptala: "Tady ne! Copak nemáš postel?"

V upocené tváři se mu jen na chvíli objevilo zklamání, že ji nemůže povalit hned tady na koberec. "Ale ano." Ztěžka oddychoval. "Pojď..."

Znala cestu, ale nechala se jím vést.

Nedala na sobě ani znát, že si všimla, jaký spínač stiskl, když vešli do ložnice.

Tlumené světlo zahalilo místnost a ozvala se tichá hudba.

Do ní se mísilo sotva slyšitelné bzučení...

Leroy Harps se povýšeně usmál. "Co na to říkáš?"

"Milé."

"Milé?"

"Chceš si snad povídat o vkusu architekta, nebo chceš mě?" Jasně dala najevo, oč má zájem ona.

Tím se ho zmocnila.

Harps nechal okolků.

" Svleč se!" zasykl a postrčil ji k posteli. "Chci tě celou! Každé zatracené místečko na tvojí kůži...!"

Vklouzla na vlnící se lůžko a zaujala optimální polohu. To, co od ní chtěl, bylo v pořádku. Byla ochotna vyjít mu vstříc. V ceně, kterou od něj nakonec bude žádat, byly zahrnuty všechny "mimořádnosti."

Harps se zastavil tak blízko u vodní postele, že se koleny dotýkal jejího okraje. Před ním se vlnila Lilith. Začala si sundávat podprsenku.

"Pomůžu ti!" vydechl Harps a předklonil se. Jeho prsty neohrabaně hledaly uzávěr kožených kalhotek. Očima se dychtivě přisál k trojúhelníku jejího lůna.

Lilith na sobě měla černé spodní prádlo. Černé punčochy, černé kalhotky, černou podprsenku.

Harpsovi se zase zatemnělo před očima, když se mu nedařilo, co chtěl. Stále prudšími pohyby škubal za kalhotky, protože je nemohl strhnout.

Lilith vykřikla.

Harps pak látku odtrhl od její pokožky a najednou měl odporný pocit, že z ní strhává její vlastní kůži.

"Přestaň!" vykřikla.

Zdálo se, že ji neslyší. Žádost ho docela zaslepila. Zaklel a neustále škubal kalhotkami.

Lilith se svíjela bolestmi. Nevěděla, co se děje, ale ta trýzeň jí na okamžik připomněla chvíli, kdy si vzala a oblékla šaty své matky z rakve ve sklepení domu. Připadalo jí, že se jí do kůže zakously tisíce drobných, šíleně ostrých zoubků všude tam, kde se šaty dotýkaly pokožky!

"Přestaň!" vykřikla na Harpse. Sama při první pronikavé bolesti přestala se stahováním podprsenky.

Tu ucítila v prsou cosi jako bodnutí dýkou.

Nevěděla, jak je to možné, ale to, co měla oblečené na sobě, se najednou prudce bránilo proti tomu, aby to bylo svléknuto...!

Brian Secada mezitím bojoval se stíny, které ohlašovaly blížící se šílenství.

Nevěděl, co se stalo.

Nevěděl, jak dlouho už bloudil tím pochmurným domem, který patrně sestával z labyrintu chodeb a místností. Bylo v

něm mnohem více místností, než zdánlivě připouštěla jeho velikost...

Secada se potloukal kolem atrapy dveří a neudělal nic jiného, než to, co několikrát předtím. Rukou přejížděl po výstupcích napodobeniny portálu, zatímco v druhé držel svítilnu.

Jenže pak ho cosi vcuclo. Několik vteřin (nebo snad hodin?) se řítil temným tunelem a nakonec byl zase vyvržen kdesi uvnitř těch stěn.

Od té doby bloudil po chodbách bez možnosti dostat se z tohoto vězení nebo třeba jen vyhlédnout někam ven. Zpočátku jeho paniku překrývala zvědavost. Chodil po pokojích. Ukázalo se, že místnosti v přízemí jsou prázdné a holé. Nikde nenašel jediný kus nábytku. Vzápětí se tedy soustředil na horní patro. I tady se ukázaly atrapy oken jako nepropustné pro zvuky a jakékoliv vizuální vjemy. V každém koutě téhle nemožné budovy se usídlila samota. Zkušenosti v oblasti výzkumu parapsychologie nepomohly Secadovi ani o krok dál. Tohle nemělo s parapsychologií nic společného. To ovšem zjistil dost pozdě - a teď tedy byl v pasti!

Nikdy neměl svůj zadek zvednout z ústavu a neměl podlehnout naléhání policistů.

Měl šílený strach.

To, že jeho kapesní svítilna ještě fungovala, mu připadalo dodatečně jako absurdní vtip. To, co držel v ruce, bylo ve zdejším prostředí čirým anachronismem. On sám byl anachronismem.

Nikdo tě nevolal!

Secada sebou škubl. Už chvíli mu do mozku pronikaly myšlenky, které posilovaly podezření, že je schizoidní. Čísi cizí myšlenky.

Uštvaně se rozhlížel kolem sebe.

Ani bez svítilny by tady nebyla docela tma. Dům sám vyzařoval jakési matné světlo. Jako opar, který se vznáší od úst za chladných dní. Světlo se ve vzduchu doslova kondenzovalo. Občas se shluklo v mlhu a někdy se zdálo, že se v té mlze něco pohybuje...

Všude to páchlo rozkladem. Jako by se někde rozkládala hora masa.

Cestou po chodbách naštěstí Secada nic takového neobjevil. Všechno bylo pusté, cizí, prázdné, jako by odtud lidé odešli před celou věčností a od té doby se tu neobjevili. Všechno bylo vydáno napospas pustnutí.

Ale odněkud se přece ten zápach šířit musel.

Ze zdí visely jako tržné rány tapety, jejichž dřívější vzorek už dávno vybledl. Pod nimi se leskla krvavě červená, zdaleka ne hladká omítka, na níž jako by rostly nádory.

Zdmi pronikaly podivné zvuky.

Parapsycholog šouravě pokračoval v chůzi. Ani ho nenapadlo, že by u sebe mohl mít nějaký měřící přístroj, s jehož pomocí by přišel na kloub téhle budově.

Chtěl jen pryč odtud. Zase zpátky k ostatním.

Zase...

Ztuhl.

Chodba, v níž právě stál, se na několik vteřin kroutila jako škubající se střevo nějakého obrovitého tvora. Musela to být halucinace, protože Secada necítil žádné otřesy. Když několikrát zamrkal, přelud se ztratil. Zato se na blízké zdi objevil nápis, který vehnal Secadovi do tváře pot.

>Chci tě, Briane!< Šipka opodál ukazovala doprava.

Zvedl paži a kousl se do dlaně, jako by ještě mohl potlačit výkřik, který se mu vydral z hloubi duše. Bylo příliš pozdě. Už příliš dlouho se snažil ovládnout zděšení a teď sám nevnímal, že zaúpěl, vykřikl, vytřeštil oči a nechal volný průchod slzám.

"Bože můj, ne...!"

Chodba se opět zavlnila. Směrovka za jeho jménem se zbarvila do černa.

Nač čekáš? pomyslelo si v něm cosi cizího. Jdi! Běž za tou šipkou!

Secada se roztřásl po celém těle. Přejel si rukou po tváři a vlhkost na rozpálené dlani jako by se mu před očima vypařila. Nevěděl, co to do něj vjelo, když se pohnul. Nerozběhl se opačným směrem, ale (jako by mu to někdo přikázal?) tam, kam ukazovala šipka.

Zdálo se, že se chodba zkracuje.

Za zatáčkou ho očekával další nápis: >Přefikni mě, Briane.<

Byla to tak brutální přímočarost, že se Secada zapotácel. Stáhl se mu žaludek. Nedokázal odtrhnout zrak od toho nápisu a musel ho sledovat dál. Ačkoliv dobře tušil, že se řítí vstříc záhubě.

Warner se podíval na hodinky.

Bylo dvacet minut před půlnocí.

"Mají začít?" zeptal se Needles.

Lehce přikývl.

Krátce nato se objevila, narychlo zorganizovaná stavební jednotka. S lomozem naskočil kompresor. Policisté se stáhli do uctivé vzdálenosti. Možná ze strachu, že by se jim mohly, zaprášit uniformy, možná proto, že zatím fungovaly jejich instinkty. Warner jednal na vlastní odpovědnost. Vlastně už od chvíle, kdy zahlédli světlo v imaginárních oknech a kdy se ztratil parapsycholog, věděl, že začíná závod s časem.

Ani on nevěděl, co se děje. Ale to ani nebylo třeba. Stačil mu pocit nebezpečí, u něhož už nevylučoval, že by z téhle barabizny mohlo přerůst i do ostatních okrsků Sydney.

Jeden z mužů v modré kombinéze a s přilbou přešel kolem něj a zeptal se: "Máte nějaké zvláštní přání, pane? Kde máme do té barabizny prorazit díru?"

Warner se zarytým výrazem tváře zavrtěl hlavou. Pak poslal muže k lidem, kteří už jen čekali na jeho pokyn.

Když se Warner krátce otočil, stál Needles opodál a vzrušeně diskutoval s jakousi postarší paní, která vypadala jaksi nápadně omšele. Jako by právě šla vyvenčit pejska a přitom se nic netušíc dostala doprostřed uzavřené zóny. Nebyla ani pořádně oblečená. Kolem jejího vyzáblého těla jí vlál omšelý župan. Nohy měla ve vyšoupaných pantoflích.

Warner mezi zuby ucedil kletbu. Svět je plný takovýchhle pomatených lidí. Někdy mu to bylo extrémně nápadné. Chtěl něco zavolat na Needlese, ale v té chvíli dva muži přiložili špici pneumatického kladiva ke zdi a spustili.

Tedy vlastně chtěli spustit.

Warner si právě pro jistotu zacpal uši, aby neslyšel očekávaný ohlušující rámus, když tu z domu cosi přeskočilo na těžký přístroj. Nastal výboj, který celou kolonu vymrštil několik metrů do výše.

Dělníci tvrdě narazili do zdi a dopadli na zem, kde se teď s naříkáním váleli. Sbíječka na stlačený vzduch ležela opodál a žhnula, jako by ji někdo právě vytáhl z jiskřící výhně. Kompresor ztichl, jako by někdo vytáhl zásuvku, a přece to bylo zase docela zvláštní, protože neutichal postupně, nýbrž docela náhle.

"Needlesi...!"

Ze všech stran se sem sbíhali muži, aby pomohli raněným.

Needles se celý sinalý objevil vedle Warnera. "Co to bylo?" "Jak to mám vědět? Expert na tyhle věci je přece támhle uvnitř..." Warnerův prst zamířil do tmy. Kývl na Needlese a v jeho doprovodu zamířil k raněným mužům, z nichž někteří se už začali sbírat ze země.

"Díky bohu," zvolal kdosi, "nestalo se nic vážného. Jen nářadí je docela zničené! Můžeme ho zahodit..."

Hlas zmlkl, když se dům za nimi jakoby zavlnil.

Vzápětí ovšem bylo všechno normální.

"Kdo to taky viděl?" Warner musel zakřičet, aby přehlušil vřavu hlasů.

Odevšud se ozývalo volání "já." A nesměle se ozval i Needles.

"Takže to byl asi poslední důkaz," zavrčel Warner.

"Čeho?" zeptal se jeho asistent.

"Že to tady není v pořádku."

"A co z tohohle závěru vyvozujete? Necháme sem zavolat nějakého šamana?"

"Možná by to nebylo zrovna nejhloupější. Co chtěla ta stará ženská?"

"Utekl jí pes. Byla ho vyvenčit a najednou ho asi něco šíleně vyděsilo. Utrhl se jí z vodítka. Ta žena bydlí o tři bloky dál..."

Warner zaťal ruce v pěsti. Stěží se ovládl. Když se každá ženská promenáduje přes zátarasy, jako by se nic nedělo, můžou se už těšit na to nadělení v ranních novinách...

"Doufám, že to její zvíře udělá hromádku rovnou před jejím barákem!" zahřímal.

Tím bylo téma vyřízeno. Alespoň pro něj.

"Co teď?" zeptal se Needles s ustaraným pohledem na raněné, které teď ošetřovala přivolaná záchranka. "Jak to vypadá s naší strategií? Budeme riskovat další zranění? Mám si vyžádat demoliční buldozer?"

Warner zaváhal. Podíval se zpátky k domu, který se i nadále tyčil ve tmě jako nedotčený kolos. Zmocnil se ho důvěrně známý pocit hrůzy. Pak k Needlesově překvapení řekl: "To ať rozhodnou jiní. Mně to tady začíná připadat příliš..."

Neřekl: "Mám strach, že selžu." Ale v podstatě to tak bylo.

"A Secada?" zeptal se Needles.

Warner pokrčil rameny. Chtěl se otočit, když tu ho zarazil vyděšený výkřik jednoho z mužů.

"Jé, co je to? Co se mi to stalo s nehty? Docela mi... odpadaly! Já..."

Harps ji nechal.

Lilith zasyčela jako divoká kočka. To konečně způsobilo, že vystřízlivěl. Rozzlobeně odsekl: "Co to znamená, ty hloupá náno?"

Vypadalo to, že Lilith ho zrakem požírá. Teprve teď si vzpomněla na své hypnotické vlohy. Neznámá bolest jí předtím docela ochromila mysl.

"Drž hubu!" chladně okřikla Harpse. "Běž spát!"

Panovačně ukázala na lože vedle sebe.

Harps si bez odmlouvání lehl a zavřel oči.

Lilith necítila uspokojení. Prsty opatrně nahmatala černé prádlo, v něž se jako na povel změnily šaty po její matce, než se vydala po prohlídce bytu opět k Harpsovi.

Domnívala se, že už ví, co tenhle odkaz znamenal: Tyto šaty měnily svou podobu podle přání Lilith a dokonce se dokázaly proměnit i v pás či jiné věci - i když to zase tak jednoduché nebylo. Lilith už zjistila, že toto dědictví neplní bezvýhradně každé její přání. Neposlouchalo rozhodně ihned a někdy dokonce prosazovalo svou "hlavu."

Lilith zatím neměla příležitost zabývat se tím důkladněji. Od chvíle, co se dozvěděla o svém "poslání" a opustila dům v Paddington Street, uplynulo teprve několik hodin. Dojmy byly ještě příliš čerstvé a bylo jich příliš, než aby je dokázala správně zařadit.

Její matka nazvala ty šaty "nejdražším odkazem." Ta slova se vryla Lilith hluboce do paměti, a teď se draly na

povrch i další věty související s tím, co právě zažila:

"Nech si ty šaty - stejně ti nic jiného nezbývá... Cena za to, že je budeš nosit, je vysoká. Ale odměna je ještě vyšší!"

Co tím myslela?

Látka jí teple a příjemně spočívala na pokožce. Lilithiny prsty si s ní pohrávaly a čím déle uvažovala, tím pravděpodobnější jí připadalo, že si ty trýznivé bolesti vykládala nesprávně.

Trýznilo ji něco jiného - ne to, co nosila na sobě! Bolesti se jen náhodou ozvaly ve chvíli kdy se snažila svléci z toho dráždivého spodního prádla...

Lilith věděla, že se nevyhne tomu, aby podnikla pokus, který by tuto tezi potvrdil. Předtím zkusila, jestli ta tajemná látka reaguje i na její přání. Neměla důvod o tom pochybovat, ale chtěla mít jistotu. Představila si šaty takové, jak je viděla poprvé: s odvážným výstřihem, karmínově rudé, které jí obepínaly tělo jako chladný vánek. Padly jí naprosto přesně, i když jí sahaly jen těsně pod zadek.

Sotva to přání domyslela do konce, místo spodního prádla se objevily šaty.

Lilith vydechla. Ještě to funguje, pomyslela si s úlevou. Všechno jsou to jenom výplody fantazie. Ta bolest měla jinou příčinu.

Chytila lem a vytáhla látku nahoru.

Měl to být rychlý, plavný pohyb, ale nebylo z něj nic.

Tisíce drobných ostrých zoubků se jí zakously do masa...

Lilith utrápeně vykřikla.

Jejím tělem - všude tam, kde se šaty dotýkaly pokožky, probíhaly záchvěvy, jeden horší než druhý.

Lilith reflexním pohybem roztáhla prsty a upustila okraj látky.

Bolesti utichly.

Pořád ještě se nechtěla smířit s myšlenkou, že by jí matka dala takový danajský dar.

"Nech si ty šaty - stejně ti nic jiného nezbývá..."

"Nemůže být přece tak...krutá," pomyslela si Lilith. S odporem pohlédla na rudé šaty, které ji zase chladivě obepínaly, jako by se vůbec nic nestalo.

Potřebovala téměř hodinu, než se zase vzpamatovala natolik, aby Harpse dostala z hypnózy a přerušená hra, která se už dávno stala nutností, mohla pokračovat dál.

Postarala se o to, aby jí její milenec už netrhal šaty.

Ona sama nedokázala myšlenky na ně docela zapudit. Byly cenou za její rozkoš...

Byl to ukazatel cesty. Brian Secada se pokoušel vzepřít se nutkání, které v něm vzbuzovaly ty obscénní nápisy, vedoucí ho stále hlouběji do nitra domu. Nedokázal už rozlišit, kde se pohybuje. Zda je v přízemí nebo v horním patře. Byl zmatený, jako doposud ještě nikdy v životě. Nápisy na stěnách se měnily každých pár kroků. A pak byl ještě onen cizí hlas, který mu neustále ševelil v hlavě.

Secada už pomalu nevěděl, co mu nahání větší hrůzu.

>Chci tvůj ocas, Briane! <

Sáhl si na krk. Sevřel si ho oběma rukama, jako by se chtěl sám zardousit. Zapomněl docela, kdo je. Pobyt v tomto labyrintu ho docela vysál. Pokoušel se zformovat jasnou myšlenku. Uvědomil si, že jediná spása je mimo tuto budovu!

Tady uvnitř číhá nebezpečí. Tak nezměrné nebezpečí, že se slovy ani nedalo popsat.

COSI na něj číhá.

Volalo ho to k sobě, lákalo ho a vábilo. Bylo to jako sirény. A on nedokázal odolat. Potácel se směrem, jímž ukazovaly šipky. Docela ztratil pojem o čase.

Nevěděl, jestli bloudí chodbami hodiny či dny. Bylo to jako v nějakém ošklivém snu o stále pomalejším útěku před čímsi, co se valilo jako sliz, který ho neustále pronásleduje. Čekal, že se posléze celý zpocený, ale s nekonečnou úlevou probudí...

Kdyby to bylo tak jednoduché!

Secada věděl, že žádné procitnutní nebude.

Tušil, že tohle dobrodružství, které začalo tak nevinně, nepřežije.

COSI bylo proti tomu.

Ale co?

Další nápis způsobil, že se mu zastavilo srdce. Bylo to jediné slovo a tentokrát za ním ani nebyla šipka. Jeho prosté poselství znělo:

KONEČNĚ!

Dveře opodál se otevřely, aniž se jich Secada dotkl.

"Nač čekáš?" zeptal se něžný hlas z místnosti za nimi. Secada pořád ještě cítil vlákna, jež mu bránila v tom, aby se na místě otočil a hledal spásu v útěku.

S tlukoucím srdcem překročil práh. Nepočítal s ničím konkrétním. Ani s tím, že by na něj bezpodmínečně v té místnosti něco čekalo. Ten hlas mohl být přeludem stejně jako spousty jiných přeludů, které zažil cestou sem. Pokoj byl stejně zpustlý jako všechno, co dosud viděl. Tapety visely v cárech ze zelených stěn. Na podlaze byly hromady smetí, ze stropu se drolila omítka, chomáče chlupů jakýchsi zvířat...

Ale to všechno pozbylo významu, když Secada spatřil tu ženu. Kupodivu ji hned spojil s pojmem žena, ačkoliv to bylo krásné, mírně baculaté stvoření.

Byla to tmavovláska (Secada měl rád brunetky), měla modré oči (Secada měl rád modrooké ženy), a i jinak do posledního detailu odpovídala ženě jeho snů, jejíž obraz Secada už dlouhou dobu nosil v hlubině svého srdce, ale zatím ji v živé podobě nikdy nepotkal.

Až do dnešního dne.

Do této chvíle a zde, kdy se najednou musely rozeznít všechny poplašné zvony v jeho nitru...

"Jsem tak skutečná jako ty," řekla baculatá žena, jako by dokázala číst jeho nejskrytější myšlenky. Měla na sobě krajkovou šněrovačku, která jen stěží držela její plná ňadra. Krátká sukýnka a boty na vysokých podpatcích byly navzájem barevně dokonale sladěny. Možná měla na sobě trošku příliš líčidla, ale Brian Secada nebyl v té chvíli rozhodně žádný puntičkář.

"Tomu nevěřím!" zasípal pouze. Nabyl dojmu, že se do určitého bodu zase může volně pohybovat. Ale nevyužil toho. Ochromoval ho strach a ještě něco, co si upřímně ovšem nepřiznával.

"Můžeš mi věřit."

Měla příjemný hlas.

Hlas, jaký si u všech svých dosavadních známostí se ženami vždycky přál.

Secada byl tím, čemu se říká zapřísáhlý starý mládenec, nebo moderněji "single." Ale ať už bylo označení jakékoliv, bůhví, že tím nebyl rád. Dovedl si představit něco mnohem více vzrušujícího než jen trávit večery v opuštěném bytě.

Nebyl typem, po němž by ženy toužily.

Celá léta si namlouval, že mu to nevadí. Ale všechny tyto pečlivě pěstované sebeklamy byly rázem vniveč v přítomnosti této... ženy.

"Můžeš mi věřit," zopakovala.

Chtěl jí věřit.

Usmála se, jako by věděla, že jeho odpor slábne.

"Můžeš zůstat tady," pokračovala dál. "Jestli chceš, třeba napořád. Nikdy toho nebudeš litovat."

Chraptivě se usmál. Jeho rozum se vzepřel představě budoucnosti v tomhle šíleném snu. Ať už bylo při povrchním nazírání toto pokušení jakkoliv veliké...

Překážky padly.

Rychlým pohybem rozvázala šňůrku. Šněrovačka doslova praskla. Kypré maso opustilo stísněný prostor. Pak přišla na řadu sukýnka, pod níž neměla žena nic. Nechala si pouze boty na vysokých podpatcích.

Secada jen tupě zasténal. Měl zpola otevřená ústa a ani nevnímal, že mu nekontrolovaně z úst vycházejí sliny.

V jeho kalhotách se cosi pohnulo a poslední zbyteček rozumu, který mu ještě zbyl, nechápal, proč mu to jeho tělo dělá.

V takovémhle prostředí.

Uprostřed svinstva, rozkladu a špíny.

V tomhle... bahně.

"Pojď sem," lákala ho žena. "Tak přece pojď...!"

Vykročil.

Harps nad ní zachroptěl.

Lilith poznala, že s ním už nic nebude. Byla hotova dřív, než byl hotov on. Pro ni bylo zcela novou zkušeností, že i sex byl nezáživný, když se provozoval naprosto bez fantazie. A přitom na tom neměl vinu sám Harps. Velice se snažil, ale Lilith nebyla ve své kůži. V duchu stále uvažovala o důvodech, proč ji - teď už mrtvá - matka donutila, aby přijala takové dědictví.

V Lilithiných očích to zaplálo, když vymrštila hlavu vzhůru, otevřela ústa a bleskurychle se zakousla špičáky do pulzující žíly muže.

Do pramene života.

Harps nevydal ani hlásku. Ale jeho ústa se nepřirozeně otevřela, jako rybě, která se ocitne na suchu.

Za několik vteřin bylo po všem. Vzala si jen tolik, aby ukojila nutkavou potřebu.

Lilith pak vstala z pohybujícího se lůžka. Čekala několik minut, aby zjistila, zda se kousnutí na krku toho muže zatáhlo stejně zázračně rychle, jako to zažila už jednou - u taxikáře Nicka. Když se to stalo, uklidnilo se její svědomí.

Nechtěla zabít. Ne, pokud by to nebylo nutné. A nechtěla zabít nic, co už bylo mrtvé.

Leroy Harps spal. Až se probudí, chtěla být Lilith už pryč. Na nic si pak nevzpomene. Lilith se už nechtěla dopustit takové chyby, jakou udělala s Nickem, který pak zavedl policii k domu na Paddington Street.

Dům v Paddington Street 333...

Teď už byla hluboce přesvědčena o tom, že ho opustila předčasně. Příliš mnoho záhad ještě čekalo na vyřešení, a kde měla dostat odpověď, když ne tam?

Lilith se rozhodla, že už nebude ztrácet čas. Očistila si tvář a pak nechala Leroye Harpse napospas jemu samotnému.

A napospas zlu.

Needles se opřel o stěnu hlídkového vozu. Hluk, který způsobil pomačkaný prázdný igelitový sáček, porušil ticho, které tížilo okolí poté co odjely sanitky s ječícími sirénami kamsi do noci.

"Jestli to tak půjde dál, seknu s prací."

Warner usrkával vlažnou kávu, kterou roznášel kterýsi z policejních pomocníků. "Co tě tak dodělalo?" zeptal se. "To, že jim vypadaly zuby a nehty? Doprčic, vždyť já taky nevím, proč!" "Některým přece během několika vteřin zešedivěly vlasy..."

"Kdyby se začali česat, mělo by to katastrofální následky," potvrdil Warner. "Viděl jsem jednoho, který si prohrábl vlasy a mezi prsty mu uvázla celá kštice..."

Přesto, že pil teplou kávu, nedokázal zabránit, aby mu nepřeběhl po zádech mráz. Teprve ode dneška věděl, co znamená hrůza. I jeho občas dost rozpustilý asistent značně zvážněl a stáhl se do sebe.

Nikdo z nich ovšem nevěděl, jak to bude dál.

Warner se spojil s centrálou a dozvěděl se, že primátor Sydney, Al Weinberg, se dotázal šéfa policie, co se to ksakru ve městě děje.

Virgil Codd mu nedokázal odpovědět nic chytřejšího, než že je všechno pod kontrolou.

Obvyklý blábol.

Teď tedy chtěl Codd, aby Warner přišel k němu. Warner k tomu neměl nejmenší chuť, ale věděl, že každá minuta, která uběhne, by všechno jen zhoršila.

"Zůstaneš tady?" zeptal se Needlese.

Ten přikývl, aniž na něj pohlédl.

Warnera rozbolelo břicho, když nasedal do vozu a jel podél zátarasů na policejní prezídium.

Cestou mu telefonoval Grunge. Zdálo se, že vedoucí stavebního úřadu dodržel slovo a místo do postele šel do kanceláře. Teď tvrdil, že narazil na první zajímavý detail.

"Vybalte to," povzbudil ho Warner, který si už připravoval v duchu slova pro svého nadřízeného.

"Bude lepší, když se u mne zastavíte." Grungův hlas nezněl ani unaveně, ani ospale. "Některé věci se nedají po telefonu vysvětlit."

Warner souhlasil, ale řekl, že to bude někdy později. Nejprve bude muset zvládnout Virgila Codda. "Nejvyšší policajt," ve městě byl znám jako velice náladový a nevypočitatelný člověk.

V hlavním sídle byl teď v noci stejný ruch jako ve dne. Sydney patřilo s milionem obyvatel a obrovským podílem turistů k jednomu z pověstných kotlů zločinu, i když zatím bylo mnohem bezpečnější než americká města podobné velikosti. Kontrast nižších domů, postavených v minulosti, a gigantických mrakodrapů tady byl ovšem podobný jako na Manhattanu.

Co se odehrávalo za kulisami, nevěděl nikdo. Sydney si udělalo jméno jako překladiště a přestupní stanice asijských drogových kartelů. Hospodářská kriminalita zde kvetla. S tím ovšem Jeff Warner neměl nic společného. Oblast jeho činnosti nikdy nikdo přesně nedefinoval - ani Codd, ani jeho předchůdce. Mělo to své výhody i nevýhody. Výhodou bylo, že si Warner pole své působnosti mohl interpretovat relativně volně. Jako nevýhoda se to ovšem často projevilo tehdy, když jeho nadřízení neschválili jeho angažování v jistých případech a jeho chování označili za "přesahující rámec jeho kompetencí". To se také stalo u série násilně usmrcených obětí, které měly stejné rysy, a to zlomený vaz, byly nesmírné zohavené a všechny byly téměř bez krve.

Codd vydal absolutní zákaz sdělování jakýchkoliv informací tisku, ale zřejmě přinejmenším k Macbeth se něco dostalo, což tentokrát Jeff Warner neviděl tak docela nerad. Jakmile se ve sdělovacích prostředcích začnou množit spekulace, konečně se snad i v policejních kruzích začne něco hýbat. Možná mu pak bude dovoleno pokračovat ve vyšetřování.

Warner byl dost zemitý člověk.

Domy, které měly místo skutečných dveří a oken pouhé atrapy, se mu nezamlouvaly.

Codd se na to díval jinak. V opačném případě by ho tam přece neposlal. Jenže Codd se na spoustu věcí díval jinak než ostatní...

"Posaďte se!" vyzval urostlý muž Warnera, když prošel kolem prázdné židle v sekretariátě šéfa policie. Coddova sekretářka zřejmě ještě spala. Nezáleželo na tom, jestli si Codd vzal noční směnu nebo jestli se sem dostavil pod tlakem událostí. Každopádně byl zde.

Virgil Codd seděl za stolem, jemuž nebylo rovno v celém policejním ředitelství a pravděpodobně ani v Sydney. Byl vyroben ze starého dřeva a chránil Codda jako nedobytná hradba. Lampička na něm vrhala malý ostrůvek světla na židli pro návštěvy, stojící před ním. Codd sám seděl ve stínu. Jiná lampa tady nesvítila. Oknem byl grandiózní výhled na noční osvětlený přístav, kde kotvily lodě nejrůznějších zemí, ozdobené girlandami světel.

Warner se v duchu ptal, kolik asi "ubohých hříšníků" už se v téhle místnosti loučilo. Codd byl proslulý tím, že vyhazoval zaměstnance pro sebemenší prohřešky. Vůbec ho netrápilo, jestli má propuštěný úředník doma rodinu nebo ne. Byl jedním z těch, kteří jsou často označováni jako "tvrdí psi". Nejhorší byla ovšem jeho absolutní nevypočitatelnost, protože někdy dokázal být šarmantní, až se tajil dech.

Warner proto počítal se vším a s ničím.

Jestli ho bude chtít Codd vyhodit, dobrá.

"Varoval jsem vás," řekl šéf policie velmi tiše, jak měl ve zvyku. Codd nebyl cholerik. Jeho teror byl subtilnější povahy. Nutil lidi, aby ho poslouchali právě tím, že mluvil tiše.

"Měl byste od té takzvané série dát ruce pryč. Dostal jsem teď na stůl zprávu, kterou jste zpracoval. Co mi k ní řeknete?"

"Byl jsem právě poblíž. Ten hřbitov je v mém okrsku. Tenhle mrtvý měl na sobě stejné stopy jako všichni čtyři ostatní, které jsem viděl."

I když Warner neviděl Codda dostatečně zřetelně, vytušil, že se na něj dívá téměř bezvýrazně. Odpověděl: "Takže

vy jste byl právě nablízku."

Warner přikývl.

"Zapomněl jste, na čem jsme se dohodli," zeptal se Codd po několika vteřinách mlčení.

Warner zavrtěl hlavou. "Ne. Ale když už jsem tam jednou byl..."

Nečekaně vstřícným tónem řekl Codd: "Takže dobrá. Řekněte mi ještě jednou, jakou teorii máte k těm pěti mrtvým. Možná, že vám křivdím a všechno to bude znít docela rozumně..."

Warner na něj překvapeně pohlédl. Upřel pohled na chaos, který se rýsoval na Coddově psacím stole. Teď hledal tvář za lampou. "Vlastně jsem si myslel, že jste si mě dal zavolat kvůli Paddington Street. To, co se tam děje..."

"Promluvíme si i o tom," uklidnil ho Codd. "No tak...?"

Warner otevřel ústa, nadechl se a zase vydechl. "Jestli máte na mysli nějakou ucelenou teorii, tak tu nemám. Neměl jsem ani pořádně příležitost se do toho zakousnout. Všechny mé úkoly byly doposud hned v zárodku pozastaveny. Jsem pouze přesvědčen, že ve všech třech případech máme co do činění s týmž vzorcem činu."

"Pachatel?"

Warner přikývl.

"Prostudoval jsem si všechny protokoly," řekl Codd. "Ty shody, o nichž pořád mluvíte, mne nijak zvlášť nepřesvědčily. Diagnóza, která se stále opakuje, je pouze zlomení vazu."

"Ta zohavení..."

"...je pouze věcí výkladu. Pokud jsem správně četl, byla dokonce v posudku řeč o tom, že oběti mohly narazit na nějaké divoké zvíře. Byly zjištěny stopy po zubech. V jednom případě byl krk jednoznačně prokousnut..."

"Vím," řekl Warner. "Tím je to všechno záhadnější. Jedna z expertiz dokonce hovoří o vlčích zubech. Mluvil jsem s Hendricksem. Prohlížel všechny mrtvé, o nichž hovoříme, a sdílí můj názor, že to není jen shoda náhod."

"Nemohlo by jít o zvíře?"

"V posledním případě určitě ne. Ten mrtvý byl zahrabán do nedokončeného hrobu a pak byl lehce zasypán pískem... Řekněte mi, které zvíře by bylo schopno tohle provést. Já neznám žádné."

"Tohle je jeden případ."

Codd zachoval klid.

"U ostatních obětí to bude asi jinak. Ty byly prostě nalezeny jen tak, někde. Při nejlepší vůli nevidím žádnou shodu, která by poukazovala na vašeho sériového vraha. Člověk, který by to udělal, by musel být zvrhlý psychopat. U zvířete by to bylo něco jiného..."

"Zeptal jsem se ve všech zoologických zahradách ve městě. Nikdo nepostrádá zvíře, které by přicházelo v úvahu."

"Některé parky to dokonce velice rády zatajují. Když se něco stane, musí pak hradit škody. To víte stejně dobře jako já."

Warner nečekal, že Codd bude mít opravdu zájem o jeho názor. Proto bylo jeho zklamání jen mírné. Když Codd zdánlivě ustoupil, téměř to nevzal na vědomí.

"Abych vám ukázal, jak si cením vaší iniciativy, nasadil jsem Stillera, aby se té věci věnoval. Pokud dojde ke stejnému závěru jako vy, mohli bychom uvažovat o dalších krocích. Zatím ovšem..."

"Vůbec jsem nevěděl, že Stiller už je zase tady. Myslel jsem, že je kvůli těm problémům ještě na neplaceném volnu."

"Měl takovou menší krizi. Ta pominula. Může se to stát každému. Stiller je zase v pořádku. Osobně jsem se o tom přesvědčil."

Warner uznal, že zřejmě nemá smysl do věci šťourat. Nikdo - patrně kromě Codda - nevěděl, proč Stiller na několik měsíců zmizel v sanatoriu. Fámy o problémech s alkoholem mohly být pravdivé i nikoliv.

"Snažil jsem se získat přístup k hlavnímu počítači, abych mohl porovnat podobné případy úmrtí v jiných oblastech, pokud možno na celém území. Vždycky mi to bylo zakázáno. Proč?"

"Protože nechci, abyste se do něčeho zamotal. Jste schopný policista. Na jiných místech vás potřebuji naléhavě. A tím se dostáváme k dalšímu tématu: co se děje na Paddington Street tři sta třiatřicet?"

Warner podal zprávu. Vylíčil ty hrůzy, jako by šlo o běžnou lapálii. Že to byla opravdová senzace, nevěděl nikdo lépe než on. Codd už věděl, že Brian Secada je pohřešován. Vyslechl si i zprávu o nezdařeném pokusu vniknout do domu násilím. Když si ještě jednou nechal vylíčit dopodrobna poranění, jež muži utrpěli, udělalo to na něj dojem.

"To zní jako nějaká fantasmagorie narkomana," řekl nakonec. Ještě než si to Warner mohl vyložit osobně, dodal: "A že to žádná fantasmagorie není, to nijak věc neusnadňuje. Za hodinu mám jednání s primátorem. Vám teď dávám služební rozkaz, abyste si šel na pár hodin zdřímnout. Jakmile padne rozhodnutí o dalším postupu, budu vás potřebovat vyspalého. Rozuměl jste?"

Warner přikývl a vstal. Další rozhovor byl zbytečný. Doufal, že Grunge mu pomůže víc.

Virgil Codd počkal, až Warnerovy kroky doznějí na chodbě, pak zvedl sluchátko a zhasnul světlo. Jeho prsty docela snadno nahmataly číselník telefonu i v naprosté tmě...

Když se Leroy Harps probral, bylo mu zima. Cítil, jak mu páchne z úst a s odporem naslouchal vlastnímu nitru, aby zjistil, jak se mohlo stát, že takhle dopadl.

V hlavě mu hučelo. Když se trochu zprudka napřímil, před očima se mu zatmělo.

Zrcadlo nad postelí neznalo slitování. Odráželo jeho obraz přesně tak, jak vypadal. Jen tlumené světlo bylo poněkud milosrdnější.

Harps si třel ztuhlý týl.

Jak to, že byl docela nahý, když měl takovou opici, že si na nic nevzpomínal? Odkdy měl v deliriu potřebu svlékat se a jít do postele...?

Připadalo mu, že se pod ním podlaha poněkud zachvěla, když se konečně vysoukal z postele a udělal na zkoušku několik kroků. Šlo to.

Přesto naprosto nic nechápal. Tu a tam si samozřejmě přihnul. Jenže dosud vždycky věděl, kdy přestat a ještě nikdy se mu nestalo, aby měl v paměti docela normální okno.

Harps věděl, že není dobré přestat se ovládat. Právě v jeho postavení...

Zamířil do koupelny a pod sprchu se téměř odplazil. Masáže trysek ze stran ho po několikaminutovém sprchování opět jakž takž postavily na nohy. Ačkoliv soustředěné proudy vody mu postupně začaly působit bolest, Harps přestal až poté, co mohl zase jasně uvažovat.

Vzpomněl si, že měl domluvenou schůzku s Cormanem, aby si pohovořili o příštím projektu. S určitostí však nedovedl říci, jestli k té schůzce došlo - a jestli skončila takhle...

Harps vyšel ze sprchy a pohroužen do myšlenek se utíral osuškou. Když se osušil, učesal a oholil, bylo k němu zrcadlo zase poněkud shovívavější.

Harps hledal, kde má šaty. Našel je v obývacím pokoji, roztroušené po koberci.

Zavrtěl hlavou, posbíral je a celou hromadu pak strčil do koše na prádlo. Pak se vrátil do ložnice, aby si vzal čisté šaty. Tentokrát mu neunikl vysoký pískavý tón.

Velmi dobře ho znal.

Ještě zatímco si oblékal košili, cpal si ji do kalhot a utahoval si opasek, přistoupil Harps ke stěně, za níž měl ukrytou svou soukromou hračku. Otevřel zamaskovanou klapku a zjistil, že se nemýlil. Kamera byla zapnutá. Omylem se musel dotknout příslušného tlačítka. Kazeta doběhla až do konce. Vysoký pískot, který kamera vydávala, by si nikdo cizí nedovedl vysvětlit. Harps se poněkud znaveně usmál. Žádná z dívek, kterou sem kdy odvlekl a otestoval, netušila nic o jeho soukromém "archivu". Měl plnou skříň videokazet, na kterých byl zachycen v plné akci s různými partnerkami. Některým musel pomáhat, aby odložily zábrany. Jiným stačilo, aby jim předpověděl fantastickou filmovou kariéru.

Harps nemel sebemenší zábrany, aby takováto natáčení uskutečnil.

To, že natáčí jen porno, zatajoval svým vyvoleným až do poslední chvíle. Přesto měl pozoruhodný úspěch. Honoráře, které vyplácel ochotným herečkám, většinou trvale vyléčily první šok. Při této příležitosti uvízlo v Harpsově sítu už několik "talentů" a některé z nich už udělaly ve skromném měřítku dokonce i kariéru v rámci branže.

Zatímco ještě stál před otvorem ve stěně, dostal nápad. Jednoduchý nápad, jak by mohl odstranit blokádu v mozku a jak by mohl zrekonstruovat ztracené hodiny. Rychle kazetu převinul, vytáhl ji z kamery a vložil do přehrávače, který byl za dvířky jedné ze skřínek.

Byl propojen s monitorem, který se hned rozzářil.

Trvalo několik vteřin, než se objevil celkový záběr vodní postele.

Harps se opřel o stěnu a čekal, až se tam objeví. Příliš si od toho nesliboval, ale za pokus to stálo. Možná potřebuje jen malé ťuknutí, aby se mu rozběhly vzpomínky...

Když zaslechl svůj hlas, soustředil se ještě více na obdélník obrazovky.

Š překvapením slyšel sám sebe a jiný, jaksi zkreslený hlas, z něhož zaznívalo cosi příšerného.

S napětím čekal na to, že se do zorného pole objektivu dostane konečné něco, co se hýbe a ne jen strnulý záběr na postel. Ale ještě před ním skočilo do obrazu cosi neočekávaného, zkresleného, schematického. Žena. Ale s tak rozmazanými rysy, že i stínohra by poskytovala více detailů.

Harps se odlepil od zdi a mechanicky přistoupil ještě blíž k monitoru. Když před ním poklekl, objevil se na obrazovce on sám.

Nahý a neuvěřitelně životný.

Žena, která se mezitím natáhla na posteli, vypadala i nadále jaksi rozmazaně, i když Harpsovo vlastní tělo bylo zobrazeno zcela normálně.

Přistoupil tak blízko, že si téměř přimáčkl nos ke sklu. Nic se nezměnilo.

Tu a tam se zopakovaly šílené zvuky, které vydávala ona rozplizlá postava. Z toho mála, co říkal na pásku on sám, Harps poznal, že si tentokrát ulovil pěkný kousek. To, že by se dívka dokázala ubránit jakémukoliv optickému zachycení, ještě nikdy nezažil. Navíc se nejednalo o technickou závadu, protože jinak by nebylo všechno ostatní zachyceno tak kvalitně. Harps cítil, jak mu hlavou začaly vířit myšlenky. Dlaně se mu zpotily. Sklesle se odtáhl od obrazovky a posadil se na zem.

Když se na filmu začal najednou chovat jako bytost docela zbavená vůle, rozbušilo se mu srdce.

Několik minut seděl bez pohnutí vedle postele, zatímco onen přízrak se posadil na okraj matrace a také se téměř nehýbal. Pak pronesl onen stín cosi, co se podobalo zažbluňkání. Harps si pak lehl na ten přízrak a začal provádět typické pohyby. Najednou se ta rozmazaná ženská postava vzepjala a zakryla mu hlavou krk.

Harps přesně nepoznal, co se stalo, ale výraz v jeho tváři, která zírala přímo do kamery, prozrazoval čiré zděšení.

Tiše zasténal.

Ve filmu mlčel jako... obětní beránek?

V té chvíli se u dveří bytu ozval zvonek.

Leroy Harps se velice ochotně odpoutal od té absurdity. Když vstal, opět se mu zatmělo před očima, ale přešlo to. Nejistými kroky prošel bytem.

Letmý pohled kukátkem mu ukázal Cormanovu zjizvenou tvář. Harps téměř s úlevou otevřel dveře.

"Sidě, já..."

Teprve teď si všiml, že vytrénovaná hvězda pornofilmů nebyla sama. Tenhle hromotluk se svíjel v sevření

nenápadně vypadajícího staršího muže a prosil Harpse: "Znáš toho chlapa? Jestli ano, řekni mu, ať přestane! Prosím tě. Tak mu něco řekni. Vždyť mi zlomí vaz..."

Noc ji chladila na pokožce jako sekt.

Přesto, že zážitek s Harpsem byl pro ni zklamáním, se Lilith opět zmocňovala nová žádostivost, jako by se absolutně, ale ani v nejmenším nepoučila.

Zhluboka vydechla. Nepřítomnost slunečního světla jí dělala dobře, ačkoliv bolesti hlavy nebyly teď už ani přes den tak nesnesitelné. Původně předpokládala, že ty potíže souvisí s tím, že je poloviční upírkou. Od nedávného vidění ovšem věděla, že její matka se také mohla pohybovat bez omezení, třebaže byla čistokrevnou upírkou.

Proto měla teď Lilith tendenci spojovat svou migrénu spíše s dlouhou izolací. Chvíli to prostě trvalo zvyknout si na skutečnost.

Proč ovšem ona postava, která si říkala Hadrum, a která pásla po její krvi pak na slunečním světle tak ošklivě zemřela? To byla jen jedna z mnoha nevyřešených záhad.

Vzdálenost k Paddington Street 333 urazila pěšky a potřebovala k tomu několik hodin, aniž se unavila. Mohla by si klidně zastavit některý ze spousty taxíků nebo přinutit taxikáře, aby ji bez placení zavezl do blízkosti jejího cíle. Jenže to nechtěla, protože chtěla využít času k promyšlení celé své situace.

Ačkoliv to bylo velmi pozoruhodné, téměř si neuvědomila, že cestu z Harpsova bytu do Paddington Street našla téměř s jistotou náměsíčné. Tuto cestu absolvovala pouze jednou vozem a přesto se jí každá ulice a křižovatka vryla do paměti. Nikde se nezdržovala, netoulala se a měla na sobě pořád ony ošuntělé šaty.

Zatím byla všechno v pořádku.

Lilith nikdo neoslovil. Vybudovala kolem sebe zeď nepřístupností. Fungovala tak, jako by byla docela neviditelná.

Už předtím, než dorazila k cíli, začala v sobě cítit pokušení, jehož zdrojem mohl být jen dům sám. Připadlo jí, že už z dálky do sebe nasává její touhu a reaguje na ni.

Ačkoliv si to Lilith nepřiznávala, pořád ještě měla naději, že její matka není doopravdy mrtvá, ale jen ve spánku přečkává dobu ve sklepem domu. Možná se probudí a pak...

Pomyšlení, že už nebude muset tímhle cizím světem bloudit sama, docela ochromilo její rozum a logické uvažování. Lilith se této naděje zachytila jako stébla, které skýtá alespoň nepatrný výhled na splnění touhy.

Viděla totiž skleněným průzorem v podlaze sklepení neporušené tělo své matky a od té doby nepovažovala nic za nemožné. Byla si jista, že bude mít jasno, jakmile se bude moci podívat do sklepení domu ještě jednou.

Dům ji chtěl. Připadalo jí, že slyší hučení ve spáncích. Neslyšné volání...

Rumraj, který kolem domu vládl, ji docela vyvedl z míry, ačkoliv s tím vlastně měla počítat. Nepředpokládala ovšem, že objev tohoto domu vyvolá takový ohlas.

Část obytné čtvrti kolem čísla 333 byla hermeticky uzavřena. Doprava byla převedena jinam. Směrovky už z dálky ukazovaly možnosti objížděk. Bylo zde mnoho lidí. Jednak sousedé a zvědavci, které sem přilákaly neobvyklé aktivity policie. Tisk, televize. Nikdo neměl přístup do vnitřní zóny, kterou tvořil pozemek se zapečetěným domem.

Lilith se nechala unášet davem lidí, až to dál nešlo. Chvíli sledovala, jak důsledně byl dodržován zátaras kolem zóny. Dovnitř nebyl vpuštěn nikdo z civilistů. Tísnili se tu novináři. Byla tu tlačenice, která ji také zasáhla. Několik povykujících lidí policisté odvedli stranou. Z megafonů neustále zaznívaly výzvy k davu, aby zachoval klid a aby se rozešel. Mezi lidmi kolovaly nejrůznější fámy, Lilith zachytila jen útržky vět, které vykřikovali čumilové. Do žádné debaty se nezapojovala. Horečnatě uvažovala, jak by mohla i za takto nepříznivé situace překonat zátarasy.

Tu se ozvaly její smysly.

Všechny smysly...

Varovaly ji před něčím, nač dávno zapomněla. Před něčím, co bylo úzce propojeno s jejím osudem, ačkoliv s tím byla teprve nedávno konfrontována v podobě Hadruma...

Poplach upírů!

S hrůzou si vzpomněla na "starého muže," na kterého ve chvatném útěku a po setkání s Leroyem Harpsem docela zapomněla.

To se jí teď mohlo vymstít.

Ohlédla se.

Ve vzrušeném davu ho nenašla. Ale velice jasně cítila, že jsou zde jiní jeho druhu. Nepoznáni se vmísili mezi zvědavce. Nebylo těžké odhadnout, oč jim jde. Příliš možností nebylo a ani jediná nebyla taková, že by se nad ní dalo mávnout rukou.

Možná se chtějí dostat stejně jako Lilith do domu.

Nebo už vědí, že Lilith utekla z těch zdí. Pak by zde v přesile číhali na její návrat...

Lilith se svého záměru vzdala. Musela vyčkat na příznivější chvíli, jak se nepozorovaně dostat do domu. S námahou si proklestila cestu davem kamsi do noci.

Neustále se otáčela a hledala ve tmě své pronásledovatele. Když nikoho nespatřila, vydechla si.

Uniklo jí šustění blanitých křídel.

Až se najednou ozvalo těsně za ní.

Leroy Harps zíral na Sida Cormana jako omámený. Hromotluk z pornofilmů ležel v obývacím pokoji jako rozškubaný hadrový panák. Nenápadný starý mužík, který se s ním jako s rukojmím rychle vecpal do bytu, zlomil Cormana jako nic.

Byl docela ochromený a cítil se naprosto bezmocný. Chtěl se na starce vrhnout, ale zastavilo ho jediné slůvko.

"Ne!"

Harpsovy údy byly od té chvíle těžké jako z olova. Odvaha, která v něm na chvíli vzplála, byla zase ta tam.

"Copak jste se zbláznil?" vyjel na cizího muže. Pořád ještě nepochopil, jak Cormana zabil. Nemusel se k němu ovšem ani sklánět, aby věděl, že jakákoliv pomoc by pro tohohle šmíráckého herce přišla pozdě.

"Potkal jsem ho přede dveřmi," řekl cizí muž klidně. "Byl tak laskav, že mě doprovodil nahoru. Myslím, že měl stejné namířeno k vám..."

Leroy Harps věděl, že svět je plný bláznů. Nepočítal ovšem s tím, že se tak brzy ocitne tváří v tvář jednomu z nich, který je posedlý zabíjením.

"Zmizte! - Zavolám policii!"

Starý muž se chladně zasmál. Pečlivě za sebou zavřel dveře a neměl problém s tím, že byl k Harpsovi několik vteřin otočen zády. Vyzařovala z něj taková převaha, že Harps dostal z paniky škytavku, která ovšem vzhledem k blízkosti mrtvého působila trochu nepietně.

Zdálo se, že starý muž si handicapu svého protějšku vůbec nevšímá. "Kde je?" zeptal se.

Harps cítil, jak mu naskakuje husí kůže. "Co?"

"Ten parchant!" Každé slovo toho cizího muže jen zvětšovalo pocit chladu, který se vkrádal pod Harpsovu kůži. Pořád ovšem ještě nevěděél, o kom je řeč.

Vetřelec překročil mrtvolu a dal Harpsovi dlaň pod bradu. Síla, kterou ta ruka disponovala, mu téměř zatlačila ohryzek. Jediným kladem bylo, že škytavka přestala.

"Kde?"

Harps zachroptěl. "Já - nechápu..."

Nezvaný návštěvník povolil sevření. Stařec jako by se na Harpse přisál očima. Kromě hrůzy, kterou tato situace vyvolávala, se stalo ještě něco podivného. Harps si najednou vzpomínal naprosto přesně na každou vteřinu, která se stala předtím, během onoho totálního okna.

Najednou zase věděl, koho to sbalil a vzal s sebou do bytu a co se tam stalo.

Zasténal. Jeho ruka, byť byla sebevíce těžká, rychle vylétla a dotkla se jistého místa na krku.

Cormanův vrah se mečivě zachechtal. Aniž by ho pustil, zvrátil Harpsovi hlavu dozadu a sám si prohlédl jizvu. V očích mu žhnulo a rty se mu chvěly.

Když se ozvalo jakési blábolení, nechápal Harps dlouho, že to je jeho vlastní hlas. Vylíčil setkání s podmanivě krásnou ženou do všech podrobností. Popis jejího zevnějšku zněl téměř květnatě, ale slova, jimiž líčil sexuální zážitek, byla oproti tomu velmi sprostá. Jako by citoval ze scénářů svých filmů.

Starý muž ho nechal povídat a jen tu a tam Harpse přerušil a vyzval ho, aby přešel k věci.

Harps reagoval jako robot. Najednou si byl zcela jist, že tenhle vetřelec ho nenechá naživu. Zabil Cormana jako lusknutím prstů a teď jistě nebude váhat a zbaví se nepohodlného svědka...

Když to pochopil, začal žadonit o život.

Ani vteřinu nezapochyboval o tom, že stařec má nad ním ve všech směrech navrch. Navzdory svému stáří!

Právě kvůli jeho věku, ty blázne! našeptával mu jakýsi hlas.

Cizí muž odvlekl Harpse do ložnice, aby se podíval na video, o kterém se Harps zmínil. Stařec stiskl tlačítko rychlého převíjení kazety a za chvíli si stejně rychle prohlédl celý pásek. Harps nepochyboval o tom, že onen cizí návštěvník přitom viděl víc, než on sám při prohlížení s normální rychlostí posunu pásku.

Po zádech mu stékaly čůrky potu. "Prosím," zasípal. "A teď můžete jít. Neprozradím vás..."

Stařec ho pustil.

"Ještě nemohu odejít," řekl. "Trpím totiž velkou ztrátou. A ty bys mi mohl pomoci, abych se přes ni přenesl."

Harps horlivě přikyvoval, až téměř ztratil rovnováhu. "Všechno! Udělám všechno, co chcete...!"

Starý muž kývl hlavou. "To je milé."

Chlad sevřel Harpsovi srdce - vůbec nevěděl, že nějaké má, ale teď se mu připomnělo. "Co -?" vysoukal ze sebe, aby nepromeškal příležitost, "-co mohu udělat?"

"Ukaž mi svou jizvu."

"Kde mě ta... potvora kousla?"

"Kde tě kousla ta potvora."

Harps zaváhal. Alespoň jemu to připadalo, že zaváhal. Ve skutečnosti to byla horlivá pokora, s níž ukázal starému muži svůj krk. Pořád ještě počítal s tím, že bude muset zemřít, ale věděl také, že jediná šance k přežití spočívá v tom, že bude poslouchat. Ze udělá všechno, co bude chtít Cormanův vrah.

Starcovy rty se ještě více zachvěly, když se sehnul dopředu, aby si jizvu prohlédl zblízka.

"Nebolí to," řekl něžně. "Bude se ti to líbit..."

Mně se to alespoň líbí, dodal upír v duchu. Pak vycenil zuby a s přesností chirurga se zakousl do pulzující tepny v místě, kde už se to stalo jednou.

Z Harpsových úst vyšel temný sten. Žádnou rozkoš necítil. Ale v jednom měl starý muž pravdu: fešácký producent nemusel zemřít. Možná -, když se bude chovat náležitě - bude žít dokonce věčně. Od té chvíle měl Leroy Harps na mysli pouze jediné: Sloužit.

Brian Secada téměř omdlel, když "se udělal." Ještě s žádnou ženou a s žádnou děvkou nikdy nezažil tak intenzivní orgasmus. Byl tak vysílený, že zavřel oči. Najednou pocítil nezměrnou únavu a dal by všechno za to, aby se jen mohl otočit na bok a trochu si pospat.

Jenže jeho ohnivá milenka to nedovolila.

"To už toho chceš nechat?" zeptala se ironicky.

Víčka se mu pomalu zvedla. Brunetka, baculatá přesně v těch správných partiích, vypadala teď ještě svůdněji než předtím. Oči jí zářily.

Secada se zaraženě díval kamsi za ni.

Místnost, v níž se milovali, byla k nepoznání. Vypadalá jako čerstvě opravená. Všechen nepořádek zmizel. Tapety vypadaly jako nové a naprosto bezvadně držely na stěnách, vyzdobených obrazy.

Celý dojem byl pak umocněn nábytkem, který byl přesně podle Secadova vkusu.

Užasl jen krátce. Pak ho přemohl strach. Jeho milenka ho držela, když chtěl vylézt z postele. To předtím také nezažil.

"Říkala jsem ti přece, že tady můžeš zůstat navěky. Ale zapomeň na to, co si myslíš, že víš. Tady je všechno jinak. Všechno."

Do téhle chvíle si s jejími slovy nevěděl rady. Teď mu ovšem došlo, jak absolutně její narážky platí.

"Nemohu zůstat," zasípal.

Jeho hlas ho vyděsil. Zněl stroze a jaksi nalomeně.

"Jestli chceš, můžeš," namítla žena, jejíž kyprá ňadra ho zase přitahovala. "Nebuď hloupý. Co tě tam venku čeká? Čeká snad na tebe někdo?"

Zavrtěl hlavou.

Nikdo ho nečeká.

Nikdo takový jako ona.

"No tak? Proč tedy váháš?"

Sebral všechny síly. "Nejsi skutečná! " zasípal. "Jen se mi zdáš! Taková jako ty může být jen sen!"

"A co máš proti krásným snům? Bylo to přece hezké, ne?"

Rozpačitě sklopil pohled. Uvědomil si, jak málo zná tuto ženu bez zábran i po tom, co spolu dělali.

"Jsi moc milý, víš to?" Její něžné dotyky rozptýlily jeho pochybnosti. "Jestli na tom skutečně trváš," nabídla nečekaně, "ukážu ti východ."

Posadil se. Mátožnými pohyby se pak vyhoupl z postele. Tentokrát ho nezadržela.

"To bys udělala?"

Smutně přikývla.

Posbíral si šaty a oblékl se. Tu a tam se zastavil, aby si oddychl.

"Lehni si ještě chvilku ke mně. Jsi unavený. Nejprve si odpočiň..."

Věděl, že kdyby se ještě jednou dostal do blízkosti její horké pokožky, beznadějně by jí podlehl. "Ne!" zachroptěl. "Odveď mě ven...Prosím!"

Pokrčila rameny. "Není to jednoduchá cesta."

Zamrkal, protože byla oblečená rychleji než on. "To je úplně jedno!"

Vzala ho za ruku a vyvedla ho ven na chodbu, která byla stejná jako dříve. Rozpad budovy tady, na rozdíl od místnosti, v níž se milovali, pokračoval nezadržitelně dál.

"Ty bys to dokázal zastavit. Jenže ty chceš raději pryč odtud, chceš tam, kde tě nikdo nečeká...

Její slova mu pronikala až do hloubi duše. Musel svádět těžký vnitřní boj, aby setrval u svého původního rozhodnutí. S námahou za ní kráčel po schodech dolů.

"Je to přízemí?" zeptal se, když sešli až dolů. Nepoznával, že by tady už někdy předtím byl.

Přikývla a otevřela dveře, které zřejmě vedly ještě kamsi níž.

"Sklep?" zeptal se nedůvěřivě. "Co tam? Já chci ven!"

"Jde to jen sklepem," odpověděla. "Neznám jinou cestu."

"Jenže já přišel jinudy!"

Pokrčila rameny, pustila jeho ruku a dělala, jako by se od něj chtěla odvrátit.

"Tak dobře! Věřím ti! Pojďme dál."

Zdálo se, že na jeho reakci čekala a už neřekla ani slovo. Sestupovali po širokých točitých schodech. Cesta nebyla ani světlá, ani tmavá. Každý jejich krok byl obestřen jakýmsi tajemným přítmím. Zdálo se také, že se ochladilo.

Secada se zděsil, když najednou schody skončily. Nevěřícně zíral na jejich prapodivné pokračování. Pravidelně vinuté schodiště bylo najednou přerušeno a velmi bizarním způsobem "opraveno." Ani jeden z následujících stupínků nevypadal jako druhý. Každý ze schodů byl jinak tvarovaný a mel jinou velikost. Rovnoměrná spirála se proměnila v kostrbatou konstrukci s nesčíslnými výběžky, které ústily kdesi v prázdnu.

"Kdo to postavil?" vydechl Secada. Měl strach, že schodiště se pod ním může každou chvíli zřítit, strhnout ho s sebou a zasypat ho pod troskami. Pořád ještě mu připadalo, že kráčí po kamení, i když tento kámen vypadal jako zdeformovaný obrovským žárem a byl pokřivený jako lávové pole.

Když zahlédl konec, zprvu si Secada oddychl.

Jeho průvodkyně po celou dobu mluvila jen velmi málo. Teď se zezadu přivinula k Brianu Secadovi a otřela se mu mohutnými prsy o záda. Natáhla paži před sebe a ukázala do hlubiny přes zábradlí tam, kde lákala ke spočinutí obrovská postel s baldachýnem.

Odstrčil ji od sebe. "Co to má znamenat? Takhle dodržuješ své sliby? Chtělas mi přece ukázat cestu ven!"

Pohlédla na něj hlubokýma, temnýma očima. "Prosím tě, nemluv se mnou takhle, Briane." Spustila šaty na stupínky schodiště a rozvinula svou nahotu. "Buď na mne hodný. Dodržím přece svůj slib. Jen by sis měl pořádně rozmyslet, jestli mě chceš skutečně opustit. Pojď se mnou."

Podala mu ruku a chraptivě se zasmála. "Cesta ven prostě vede přes postel - přes mou postel. Dej mi ještě jednou pocítit svou mužnost. Prosím. Musíš mi věřit!"

Secada zíral dolů na lože, které se vůbec sem do toho sklepení nehodilo. Vypadalo tak nepřirozeně jako...jako tahle plnokrevná žena, která ho už jednou svedla.

Roztřásl se. Celou dobu s úspěchem zatlačoval do pozadí pomyšlení, že ani neví, s kým se to tam v pokoji vlastně miloval.

Prostě jen přijal to, co viděl a cítil.

Teď to bylo jiné. Jeho kritický rozum už ani nepátral po tom, co se to s ním děje a rozhodl se, že už si nedá podruhé líbit, aby ho tento přelud opět přemohl. Nedopustí, aby se ho zmocnil tento přízrak, který mohl být vším, jen ne ženou z masa a krve. Na to byl příliš dokonalý.

Nehodlal se už dál nechat vodit za nos. Zvedl ruku. Byla plná skvrn a kůži měl popraskanou. "Cos to se mnou udělala, ty... čarodějnice?" vydechl.

Nevinně se usmála.

Vlna paniky, která se Secady poté zmocnila, ho dohnala k jednání v afektu. Se zaťatými pěstmi se vrhl na to pokušení a přehodil ji přes zábradlí.

Nehlučně se zřítila do hlubiny a proměnila se. Otevřela chřtán. Vyplivla pekelný oheň a ukázala svou pravou démonickou tvář...

Kam půjde?

Nějakou dobu si pohrávala s myšlenkou, že se prostě vrátí k Harpsovi a zůstane u něj, dokud rozruch kolem domu nepomine. Ale něco se v ní vzpíralo. S tím člověkem spojovala pouze sklamání.

Zabraná do myšlenek si přejela rukou po šatech, jichž se - jak mezitím zjistila - nedokázala zbavit. Doufala, že u hrobu své matky se dozví, co v nich vězí. Teď bude muset mít nějakou dobu strpení.

To, že to nebyly normální šaty, ale že v nich bylo cosi magického, poznala už dávno. Působilo jí obrovské problémy uvěřit, že by se mohlo jednat o magii, která by jí byla nakloněna nepříznivě...

Zatímco kráčela nocí, stále častěji myslela na svou matku, jejíž jméno pro ni stále pořád bylo tajemstvím.

Proč?

Proč, když bylo zodpovězeno tajemství jejího původu, nesměla znát ani jména svých rodičů?

Skrývalo se snad za touto informací nějaké nebezpečí?

Když se jí něco ostrými drápy chtělo zarýt do týla, aniž by zpozorovala, že se to přiblížilo, poznala Lilith s překvapením další novou vlastnost svých šatů. Lilith zaregistrovala ten útok a změnu svého límce současně. Prudce se otočila, ale zareagovala by pozdě, kdyby se najednou z látky jejích šatů prudce nevysunul jakýsi rohovitý štít. Od tohoto pancíře se teď odrazily zahnuté drápy netopýra velkého jako pes, který vzápětí s pronikavým pištěním sletěl k zemi.

Lilith byla pořád ještě více překvapená než vystrašená. Pohledem docela snadno pronikla tmu mezi dvěma pouličními lampami, které stály daleko od sebe - a stejně snadno zachytila pohledem chlupatou postavu.

Lilith se otřásla, když spatřila pravou podobu zvířete. V téže chvíli nastala jeho proměna.

Kožovitá křídla, protkaná černými žilami téměř stydlivě zahalila tělo a současně se nafoukla. To všechno trvalo jen několik vteřin a Lilith to sledovala s napětím. Hrozilo pak, že se jí zvědavost stane osudnou, když se křídla pojednou jediným ladným pohybem rozdělila a hned zmizela za zády postavy, deroucí se do popředí. Jako by se proměnila v lopatky muže se žhnoucíma očima.

Lilith o krok ucouvla.

Nově příchozí vypadal velmi dobře. Křídla se změnila v tmavou kápi, která v mžiku zahalila svalnaté tělo. Rysy muže byly zkřiveny vztekem. "Jak jsi to udělala? Magie?"

Lilith okamžitě pocítila smrtelné nebezpečí, které z něj vyzařovalo. Překonávalo všechno, co dosud zažila. Jeho lidský zevnějšek klamal. Nebyl to člověk. Stejně jako nebyl netopýr. Poprvé stála tváří v tvář jedné z bytostí, které měla na pokyn své matky ničit, ať je potkala kdekoliv.

A Hadrum? zoufal si její rozum.

Na Hadrumovi nezáleží!

Neměla žádné zdůvodnění pro své pevné přesvědčení, byla si ovšem jista, že je v pořádku. Mezi Hadrumem a tímto nepřítelem byl úžasný rozdíl. Byli naprosto odlišní...

"A ty?" provokovala ho.

"Já?"

Smířila se s tím, že její nepřátelé ji větří stejně dobře jako je dokázala vycítit i ona. Přesto dodala na upřesněnou: "Jak jsi mě našel?"

Rysy muže se projasnily a to mu dodalo ještě mladistvějšího vzhledu. Po zklamání s Harpsem, jehož krev chutnala dosti fádně a jehož sexuální vlohy obdivoval patrně jen on sám, zjistila Lilith s údivem, že ji tato bytost vzrušuje. A to nehledě k nepřátelství, které z ní vyzařovalo.

"Hora si myslel, že se vrátíš. Pustil se po tvé stopě a zalarmoval nás. Měl pravdu. Zahlédl jsem tě u zátarasů.

Myslela sis, že se odtamtud dostaneš nepozorovaně..." Zasmál se.

"Hora?" zeptala se.

"Můj otec." Upír zmlkl. Teprve teď si zřejmě uvědomil, že je příliš mnohomluvný, což by mohlo být dalším důkazem jeho relativního mládí.

Lilith se pokoušela udržet rozhovor. "A ty? Jak se jmenuješ ty?"

Prudce zavrtěl hlavou. Z hrdla se mu vydralo zachroptění. "Vím, oč ti jde. Ale zapomeň na to. Mne neobalamutíš!"

Ve skutečnosti zkoumala, jestli reaguje na hypnotickou sílu jejích slov stejně, jak si toho všimla u lidí.

Nebylo tomu tak. Její situace tím ovšem nebyla o nic snadnější.

"Jmenuji se Horrus," řekl nečekaně. Ono "rr" zahrčelo, jako by se řezaly duté kosti. "A za chvíli sem dorazí mí sourozenci. Dal jsem jim vědět. Vzdej se!"

Lilith netušila, jestli má proti jednomu upírovi šanci - ale proti celé smečce jí to připadalo vyloučené. Horečnatě přemýšlela a pak se rozhodla, že se pustí s Horrem do souboje. Zdálo se jí totiž navíc, že upír je dost nejistý.

Když pak náhodou na sebe pohlédla, zjistila proč.

Její postavu obepínaly přiléhavé tmavočervené šaty, na nohou mela kozačky, sahající až po stehna a na rukou dlouhé úzké rukavice až po lokty...

Ten pohled vyvolal nejasnou vzpomínku. Nezahlédla snad takovouto kombinaci na krátkou chvíli, než opustila dům na Paddington Street? '

"Co je to za trik?" V Horrusových očích to zaplálo ještě víc.

Má strach, pomyslela si Lilith. Ze mne...

Zamířila pomalu k němu.

Upřeně jí hleděl na prsa, která se rýsovala pod temnou látkou.

Zdálo se, že i opravdoví upíři jsou vnímaví vůči takovýmto svodům. Lilith se to líbilo. Už se téměř přestala ovládat. Aniž by tomu mohla nějak zabránit, dokonce i v tomto nebezpečí pocítila touhu ukojit žár ve svých útrobách. Dychtila nikoliv po krvi, ale po sexu.

Po sexu s upírem!

Po sexu s bytostí plnou temných sil....

...jakou byla i ona sama!

"Jak dlouhou dobu budou potřebovat?" zeptala se chraptivě. "Kdo?" Nehnul se z místa ani o centimetr. Její tvář teď byla těsně u jeho a všechno, v něm pulzovalo žádostí.

"Tví bratři a sestry."

"To nevím. Pár minut..."

"Zabijete mne?"

"Možná ne. Když budeš rozumná, odsoudí tě Hora."

"Tvůj otec."

"Můj otec."

"Jak jsi mne poznal - před domem? Mohl ses splést. A Hora by pak vzplanul hněvem..."

Upír se zasmál hrdelním smíchem. "Nejsi jako ostatní," řekl. "Jsi ta, které se všichni báli, dokud tě nedokázali odhadnout. Jen nás varovali. To proroctví..."

"A co teď?"

"Mám se tě bát?" Podle toho, jak se k ní blížil, poznala, že už přestal věřit starým varováním. Že je považoval za přehnaná. Lilith nepatrně zavrtěla hlavou. "Bát? Ne. Jsem z tebe vedle. Nevím proč. Ještě nikdy jsem se nesetkala s někým jako jsi ty. Jsem z tebe úplný blázen. Nevydržím to. Prosím tě, přestaň mne trápit!" Pomalu natáhla paže a pohladila ho po jeho ušlechtilé tváři. Nechal si to líbit, ale zůstal opatrný. "Když už musím zemřít, Horrusi, dej, ať tě alespoň jednou pocítím!"

"Já..."

"Vím, že i ty to chceš...Prosím!"

Roztrhla si přiléhající šaty a riskovala, že se jí tělem rozlije opět ona bodavá bolest, protože opět ze sebe chtěla strhnout šaty své matky.

Nestalo se ovšem nic.

Jen její vzedmuté prsy směřovaly provokativně vstříc mladému upírovi, A to zřejmě rozhodlo. Horrus rázem odhodil všechny pochybnosti.

Odvlekl ji do křoví a povalil ji na zem. Shodil ze sebe plášť, pod nímž byl nahý.

Lilith spatřila každičký detail jeho šlachovitého těla. Až do té chvíle netušila, jestli to mezi ženou a upírem může probíhat tak, jak si představovala. Pohled na jeho přirození zahnal její poslední pochyby.

Dýchala rychleji.

Až do té chvíle si také nebyla jista, zda skutečně chce to, co Horrusovi předstírala, nebo zda ho chtěla pouze dostat do situace, v níž by mohla využít své nadřazenosti.

Když si pak lehl na ni, zmizely pochyby.

Chtěla se dozvědět, v čem je rozdíl oproti lidem jako Nick nebo Harps. Bude-li mít štěstí, budou mít poté ještě dostatek času, aby ho...

Řetěz myšlenek se přerušil, když mladík najednou vztekle vykřikl. Cítila jeho nasládlé výpary a sama se cítila nějak podivně omámená. Jeho hlas ji hrubě vrátil do skutečnosti.

"To si chceš nechat ty... hadry?"

Jeho hlas se chvěl sotva potlačovaným vzrušením. Lilith se musela podívat na něj, aby věděla, jak na tom je.

A pochopila.

Měl na mysli šaty. Už jednou mu vyvedly pěkný kousek, když ji chtěl přepadnout netopýr - a teď opět krotily jeho temperament, když je nemohl otevřít tam, kde chtěl.

"Počkej! "sykla.

Zavrčel a podíval se větvemi k obloze, jako by už viděl své sourozence, jak se blíží.

Lilith už si nechtěla nechat uniknout příležitost k mimořádné zkušenosti. Krev v ní vřela. Soustředila se plně na to, aby mu umožnila přístup ke svému lůnu. Silou svých myšlenek se pokusila rozdělit své šaty v rozkroku. V nejkrajnějším případě je chtěla roztrhnout, jak to udělala předtím, aby si obnažila prsa.

Horruse už nebylo možné zadržet.

Jeho rysy měly teď v sobě cosi vlčího. Ušlechtilost ustoupila zvířeckosti.

Lilith mu vsunula ruce pod tělo. "Počkej!" zopakovala. "Hned... já..."

V té chvíli zasténal.

Lilith se zarazila a čekala, že ho teď ucítí v sobě. To se ovšem nestalo. Horrus sténal bolestí. Zoufale se pokoušel odtáhnout se od ní. Škubal sebou, svíjel se a bušil kolem sebe. Pěstí zasáhl Lilith do tváře, ale v tom úderu nebyla téměř žádná síla. Zařval teď odporným tónem, který ovšem stále ještě neprozrazoval, co se mu stalo.

To nevěděla ani Lilith.

Podpořila ho teď ve snaze odtáhnout se od ní. Pažemi i nohama ho od sebe odstrčila. Dokázala ho od sebe vzdálit o centimetr - nic víc. Stačilo to, aby zahlédla tenká chapadlovitá vlákna, která se mu zavrtala do těla v místech, kde na ní ležel a držela ho jako medúzy. Upír se svíjel, jako by jím projížděly návaly proudu. Rukama se ze sebe pokoušel ta vlákna strhat a křičel ještě hlasitěji. Nepovolila.

Souboj trval jen několik vteřin. Barbarská krása z Horrusovy tváře , už dávno zmizela. Z úst se mu vyvalila hustá černá tekutina a dopadala na Lilithiny šaty, kde beze stopy mizela.

Když už upír téměř nic nevážil a docela lehký spočíval na Lilith, konečně ho od sebe odtrhla. Po čtyřech se od něj odplazila a viděla, jak se rozpadla jeho vyschlá tělesná schránka.

Když se podívala na sebe, roztřásla se jako osika.

Očekávala, že na sobě uvidí výrůstky podobné drobounkým kořínkům, ale nebylo tomu tak. Šaty vypadaly, jako by je právě vytáhla ze skříně a oblékla si je. Trhliny, které si způsobila sama, aby omámila Horruse, zmizely.

Stejně jako upír.

Když se ale Lilith podívala k noční obloze, tu spatřila, jak se objevili nad nízkými střechami.

Horrusovi sourozenci.

V letu rozpřáhli paráty. Vyráželi ostré skřeky, jako by už věděli, co neodvratného se stalo jejich bratrovi.

A jako by se za to chtěli krutě pomstít...

Noční hlídač se rozkuckal, jako by mu zaskočilo. Warner byl unavený jako pes, ale přesto se vydal za mužem liduprázdnými chodbami radnice, místo aby si šel domů lehnout. V jedné z mnoha kanceláří na něj čekal Grunge.

To, že hlídač, který ho odchytil dole u vchodu, byl náramně lenivý a pusu otvíral jen když kašlal, Warnerovi vyhovovalo.

"Tady je to!" Uniformovaný muž ukázal na dveře a bez dalšího vysvětlování udělal čelem vzad. Vedle dveří byla cedule s nápisem Stavební dozor. Warner zaklepal a ozval se Grungeův hlas: "Vstupte!"

Nenápadný, téměř plaše vyhlížející vedoucí stavebního úřadu seděl u psacího stolu zavaleného spisy. Kromě světla u stropu svítila i světelná lupa, umístěná na pohyblivém rameni. Grunge byl skloněn nad jakýmsi plánem. Vzhlédl od něj teprve ve chvíli, když se Warner posadil na hranu stolu.

"Tak tady jste. Já už jsem si myslel, že nepřijdete."

"Měl jsem ještě nějaké rande." Warner se usmál při vzpomínce na Virgila Codda.

Zdálo se, že Grunge bere tu informaci vážně. Zavrtěl každopádně hlavou a zaťukal na stoh papírů, který pak odsunul stranou. "Zdá se, že jsem na stopě skandálu," řekl s bolestným výrazem kolem tenkých úst. "To, co jsem až dosud objevil, by stačilo na půl tuctu disciplinárních opatření - jenže lidé, kterých se to týká, jsou buď už mrtví nebo dávno v důchodu!"

"O čem to mluvíte?" zeptal se Warner. Už podle toho, jak se Grunge rozohnil, se dalo poznat, že ten skandál, který měl na mysli, bude rozhodně jen prkotina. Něco, do čeho se jeho úřednická dušička zakousla, aby si sama před sebou odůvodnila tuhle mimořádnou "noční" směnu.

"Mluvím o nevysvětlitelném slompáctví!" horlil Grunge dál. "Ta budova v Paddington Street 333 je uvedena ve všech pozemkových knihách, ale nikde není záznam o tom, kdo je jeho majitelem. Nikde! Díval jsem se do počítače, do starých spisů - nic!"

"A to je všechno?" Warner jen s námahou potlačil zívnutí. V myšlenkách byl pořád ještě u Codda a štvala ho jeho povýšenost. Vůbec nejmíň ze všeho se mu zamlouvalo, že chtěl na "jeho" případ nasadit Stillera. Neměl Stillera rád. Ne snad proto, že chlastal nebo s tím měl přinejmenším problémy (kdo je občas nemívá?), ale proto, že Stiller byl ve Warnerových očích policajtem jen náhodou. Jedním z těch, co nenašli jiný džob, a proto se dali jako poslední východisko najmout policií. Od takových lidí se toho dalo očekávat velice málo; rozhodně ne vážný zájem o práci. Protože Stiller o Warnerových antipatiích věděl, dalo se předpokládat, že se snažil tím méně.

Warner zaklel.

Grunge se zarazil.

"To je v pořádku," uklidnil ho Warner. "S vámi to nijak nesouvisí. Odvedl jste vynikající práci. Jen tak dál."

Doufal jen, že jeho sarkasmus nebude tolik nápadný. Grunge sice možná byl citlivý - ovšem čidlo pro podtóny řeči zřejmě neměl. Rychle se zase vrátil k tématu rozhovoru a trápil Warnera podrobnými odhady, o jakou částku město jen v tomto století přišlo nedbalostmi při výměře daní z pozemků.

"Majitel není nikde v dokumentaci uveden," uzavřel. "Jestli chcete něco vědět, je to naprosto nemožné!"

Warner nejistě přikývl. Zřejmě měl nemožné věci v poslední době předplaceny. Lékařka, která s ním diskutovala o možnosti nebo nemožnosti "upířích kousnutí", mu něco připomněla. Dlouho už neměl schůzku s ženou. Zatímco si na rozloučenou potřásl s Grungem rukou, uvažoval, jestli má smysl lékařce zavolat. To, jak mu dokázala oponovat, v něm dodatečně vzbudilo respekt. Kdyby se ve všech životních situacích chovala stejně rozhodně, mohla by ho zajímat...

Nechal toho.

Jeho práce mu nedovolovala, aby si naplánoval volný čas. S ní to jistě nebylo o nic lepší a než aby se z nich stali manželé, kteří by se ani při vzájemném zalíbení nikdy neviděli, raději se toho pokusu vzdal. Afér na jednu noc už měl plné zuby.

Z vozu zavolal Needlesovi a zeptal se ho, jak to vypadá kolem domu. Nestalo se nic nového, kromě toho, že Codd na ráno ohlásil speciální jednotku, která měla zakrátko dorazit, aby dům definitivně vzala útokem.

Warner už se dávno přestal divit, kolik je u policie v Sydney specialistů, o nichž předtím nikdy neslyšel. I tohohle Secadu, který si říkal parapsycholog, někde sehnal a zmobilizoval Codd.

"Našli ti chlápkové z parapsychologie něco nového?" zeptal se Warner.

"Beze změn," odpověděl Needles.

"Tak to pojedu domů a trochu si odpočinu. Každopádně to udělám - na příkaz z nejvyšších míst. Sejdeme se pak někdy dopoledne u domu..."

"Já ještě nejsem unavený," odpověděl Needles. "Uvidíme."

Warner pokrčil rameny a zavěsil.

Cestou domů dostal nápad, se kterým by, pokud by vyšel najevo, potrápil Virgila Codda asi až do jeho penze.

Otočil se a zamířil opět k sídlu policejního šéfa. Phil Asgard užasl, když ho spatřil.

"Jdu od Codda," zalhal chladnokrevně Warner. "Právě mi dal zelenou, abych si něco naléhavě prověřil. Zaloguj se hned do centrálního mozku..." Vychrlil ze sebe, co od počítačového experta chtěl.

Asgard se na Warnera pochybovačně podíval. "Že jdeš od Codda a v tuhle dobu?"

Warner sebevědomě přikývl. "Co to má znamenat? Ty mi nevěříš? Tak mu zavolej. Dumá ve své kanceláři nad tím, komu zkazí náladu jako dalšímu."

Víc už riskovat nemohl.

Zřejmě ani Asgard nepočítal s tím, že by Warner jen pro takovou prkotinu riskoval svou penzi.

"Fajn," řekl, posadil se k počítači a přepnul ho na on-line. "Tak ještě jednou hezky popořádku. Co chceš vědět?"

Byl jich téměř tucet.

Tucet upírů v přestrojení se sem najednou snesl ve svitu měsíce, který se právě chystal zmizet za střechami. Šumění křídel připomínalo déšť.

Lilith neztrácela čas. Na konfrontaci s touhle přesilou se necítila dosti silná a tušila, že by měla velice malou šanci, i kdyby jich bylo méně než tucet.

Měla deprimující pocit, že po tom, co se stalo před chvílí, zná sebe i své možnosti ještě méně.

Začala proklínat šaty své matky. Ne proto, že zabily upíra. Pravděpodobně se tím zřejmě zachránila. Ale příčilo se jí prosté pomyšlení, že ty šaty byly něčeho takového schopny.

Jako by se rozhodovaly docela samy!

Jako by nenosila Lilith šaty, ale ony Lilith!

Nenáviděla je.

Nesnesla ani pomyšlení, že se jich nedokáže zbavit. "Matko, cos mi to udělala?" vykřikla tiše do noci.

Ucítila lehké zachvění země, když první přistáli. Tam, kde byl během několika vteřin zbaven své posmrtné existence Horrus. A to ne zcela dobrovolně...

Vzduch byl najednou plný naříkavých tónů, jaké Lilith až do té chvíle nikdy neslyšela a ani je nepovažovala za možné. Kletby staré jako země zaznívaly nocí. Příšerné síly rozpoutaly bouři, která cloumala stromy a krovinami malého parku, do něhož se Lilith uchýlila.

Utíkala ještě rychleji. Větve jí šlehaly do tváří, trhaly jí ony podivné šaty, které v běhu rázem změnily svůj vzhled. Tato podivná "módní přehlídka" ovšem zůstala skryta jakýmkoli zrakům. A nevšímala si jí ani Lilith. Tušila, že se nevyhne souboji, i kdyby utíkala seberychleji. To, co dokázalo létat, ji každopádně rychlostí vždycky předčí.

Před ní se objevila asfaltová cestička. Ačkoliv Lilith neznala zdejší poměry, pustila se po ní. Potřebovala úkryt. Úkryt až do rozednění, které už nemohlo být daleko. Doufala, že se pak její pronásledovatelé vzdají. Doufala, že jejich magická síla buď docela opadne, nebo bude přinejmenším značně oslabena. Jenže tvoje také, ozvalo se z části mozku, která se přihlásila o slovo už několikrát.

Nevšímala si toho.

Co ví o své magii?

Ne mnoho.

Dokázala očarovat lidi. Jenže u silných protivníků, jakými byli upíři, to nefungovalo. A pokud šlo o její bojové

kvality, nezjistila, že by byly nějak pozoruhodné. Největší kus práce za ni doposud odvedly ony podivuhodné šaty...

Zastavila se v běhu, protože zaslechla smích.

Ačkoliv měsíc se už schoval, svými zbystřenými smysly viděla Lilith téměř stejně jako ve dne.

Před ní, co by kamenem dohodil, jí najednou cestu zastoupila jakási postava.

Smích se opakoval. Vycházel z úst starého muže, při pohledu na nějž se Lilith nejen zastavila, ale dokonce uskočila o dva kroky dozadu.

"Jsou mladí a hloupí," řekl. "Musíš jim odpustit, že tě nepodporují tolik, jak to odpovídá tvým schopnostem."

Mlčky na něj zírala.

Přiblížil se.

Lilith ucouvla.

Tuhle bytost, která ji zřejmě naprosto snadno vypátrala, zahlédla už v domě. Byl to ten starý upír, jehož aura v ní vzbudila respekt už tenkrát. Domnívala se, že ho setřásla ze své stopy, jenže on ji zřejmě ani na chvíli neztratil. Nebo ho zavolala jeho smečka. Naprosto neslyšně a bleskurychle, jak to dokáží upíři.

"Ty jsi Hora," řekla mu Lilith.

Zdálo se, že to na něj udělalo dojem a potvrzovalo to zároveň, že neposlouchal, když Horrus zemřel.

"Ty mě znáš?"

"Stejně, jako znáš ty mne," odtušila chladně. Už po prvních slovech z ní opadlo veškeré napětí. Zmocnil se jí nepřirozený klid. Hora se opět pohnul. Lilith tentokrát zůstala stát.

I to v něm zřejmě vzbudilo respekt. Přikývl. "To, co o tobě povídal Landru, je pravda."

Lilith sebou v duchu škubla, jako by dostala ránu bičem. Pokoušela se nedát na sobě znát, co v ní vyvolala zmínka toho jména. "A co povídal Landru?"

Hora k ní hrdě přistoupil. Hlavu s prošedivělými vlasy měl vztyčenou. I navzdory vráskám, které neprozrazovaly nic o jeho stáří, vypadal dynamicky a stokrát nebezpečnější než Horrus. Horův obličej měl v sobě "šarm prožitého" - což byl pro upíry téměř nejvyšší kompliment...

"Landru znal tvou matku, tu odpadlou děvku, kterou ty znát nemůžeš!"

Lilith se jen mimoděk podivila, že Hora používá stejně oplzlá slova, jakých používají lidé. Slovo "děvka" se jí vrylo do srdce. Stísněně se zeptala: "Odkud to víš?"

"Že byla děvka?"

Když pochopila, že ji chce vyprovokovat, opět se uklidnila. "To, že jsem ji neznala."

Hora se zastavil tak blízko, že Lilith stačilo zvednout pouze ruku, aby se dotkla jeho paže.

"Existuje ZÁKON," řekl. "Ani děvka ho nemůže ignorovat. A ZÁKON říká: Upírka, která porodí živé dítě, při tomto neslýchaném aktu zemře!"

O tom už Lilith slyšela.

"Jak se jmenuje má matka?"

Hora se divoce zachechtal. "Vždyť jsem to přece řekl! Nepoznalas tu děvku!"

"Její jméno!" žadonila Lilith.

"Neprozradil bych ti ho, ani kdybych ho znal. Landru ho v každém případě zná. Zná ho velmi dobře. Znal tu děvku náramně dobře..."

Lilithin duch se uzavřel před tím, co naznačoval. Slyšela šumění křídel Horova hejna. Zřejmě je informoval, že dopadl Lilith.

Zdálo se, že se Hora domnívá, že si Lilith nevšimla jejich příletu. Upoutal její pozornost na sebe tím, že pokračoval: "To, cos provedla chudáku Hadrumovi, nebylo zrovna pěkné. Byl to jen pozorovatel. Nemohl ti podat krev."

"Chtěl se odtrhnout od tebe, Horo. Předstíráš, že jsi vševědoucí a zatím nevíš nic. Chtěl mě mít jen sám pro sebe. Moje krev ho měla udělat silnějším než všechny z tvé smečky, tebe nevyjímaje."

Zdálo se, že Horu to nijak zvlášť nepřekvapilo.

"Tak? Tohle tedy chtěl? Samota ho zřejmě docela připravila o rozum. Téměř sto let se noc co noc vydával ze svého doupěte a plížil se do zahrady toho tvého zatraceného domu a zůstával tam do východu slunce. To je dost dlouho - i na sluhu. Postupně ta jeho alergie na světlo nabývala známých rozměrů. Tys to okamžitě poznala a využila téhle jeho slabiny. Ucítil jsem jeho impuls právě ve chvíli, kdy slunce nabíralo na síle..."

Za Lilith, v uctivé vzdálenosti, zaduněla zem, když se na ni snesl tucet tvorů.

"Rozumím tomu teď správně, že upíři jako ty se slunečního světla bát nemusí, vaši služebníci však ano?" vysoukala ze sebe Lilith i navzdory napjaté situaci zvědavou otázku. "Jakto?"

"Jak to?" Horův hlas přerostl ve vichřici. "Copak se dají porovnávat lidé s opicemi?"

V Horových očích se zablýsklo.

Lilith pochopila.

Vrhla se na upíra v téže chvíli, kdy ji chtěly zezadu zachytit drápy, které pak cvakly naprázdno.

Hora zřejmě důvěřoval silám, které narůstaly dlouhá desetiletí. Ačkoliv viděl, že se na něj Lilith řítí, neučinil ani náznak pohybu stranou. Namísto toho se začal proměňovat a jeho fyziognomie začala nabírat vlčích rysů. Vlk a upír jako by se spojili v jedno. S otevřeným chřtánem očekávala hlava všech upírů v Sydney konfrontaci.

"Bye bye, Stillere!" pomyslel si vítězoslavně Warner, zatímco zajížděl vozem do podzemní garáže. Gratuloval si k té sólo akci. Výsledek ukázal, že riziko se vyplatilo. Až předstoupí před Codda s počítačovou sjetinou, pošle starý Stillera

k šípku a jeho, Warnera, bude muset odprosit.

Tedy pokud docela nezblbnul.

Warner bydlel v Newtown Sydney. V King Street, téměř naproti Toucan Tango - něčím mezi diskotékou a nočním klubem, kde se v převážně v rytmu brazilské samby kolébali narkomani, transvestité, homosexuálové a spousty normálních lidí, toužících po zážitcích. Nebyla to tedy žádná nóbl adresa. Ale ani tato skutečnost, ani rámus, trvající pokaždé až do rána, Warnerovi nevadily. Jiní, kteří bydleli ve stejném domě jako on, sváděli doslova boje proti podniku Toucan Tango a jeho návštěvníkům. Nápaditost kolísala mezi zbabělými nadávkami, vykřikovanými z oken, až po rvačky na ulici. Větší klid to ovšem během těch let, po která Warner tyhle tahanice sledoval, nepřineslo.

Držel se stranou. Když na to přišlo, mohl si pospat přes den - to byla v této části King Street nejtišší doba.

A když byl unaven jako třeba teď, připadaly mu ty zvuky, které bez problémů pronikaly až do podzemní garáže, dokonce příjemné. Jako každé pondělí a úterý, kdy se hrál jazz. Warner vystoupil ze služebního vozu a zabouchl dveře, ale nezamkl je. To tady dole nikdy nedělal. Jednak proto, že před vjezdem bylo nutno otevřít želenou mříž speciálním kódovačem a za druhé - inu proto, že to byl služební vůz...

U stropu svítily pronikavě bílé zářivky, jejichž světlo ovšem nerozptylovalo stín, vládnoucí za pilíři a nosníky.

Za patnáct let služby si Warner osvojil cit pro nebezpečí, i když pro něj nebyly žádné viditelné důkazy. Tenhle pocit mu říkal, ještě než se vzdálil necelé tři kroky od vozu, že ho někdo sleduje.

Zastavil se, ledabyle si vytáhl balíček cigaret z vnější kapsičky saka a z vnitřní kapsičky zapalovač. Olízl cigaretu, zmačkal zbytek balení, jako by bylo prázdné a odhodil ho na zem. Pak si cigaretu zapálil.

Ještě než zastrčil zapalovač do kapsy, mohutně potáhl a kouř pak vypustil nosem. Tímtéž pohybem, kterým zastrkoval zapalovač, sevřel pažbu revolveru, který měl v pouzdře v podpaží.

V té chvíli vyskočily z úkrytu v jeho bezprostřední blízkosti tři postavy.

"Pan Warner?"

Blížily se k němu s přívětivým úsměvem.

Ale žádný přítel přece nečeká krátce před rozedněním v zavřené podzemní garáži, i kdyby náhodou bydlel ve stejném domě. Warner ty tři neznal. Nebyli to přátelé.

"Detektiv Jeff Warner?" zvolal druhý.

Všichni tři byli oblečeni jaksi podivně. Jejich strnulé úsměvy připomínaly spíše voskové figuríny než živé lidi.

Warner měl ruku pořád ještě v saku. Jestli ti tři vědí, kdo je, musí taky tušit, co tak křečovitě svírá.

Zdálo se, že jim to ani v nejmenším nevadí.

"Kdo to chce vědět?"

"My," usmála se jedna z voskových tváří.

"Proč tak váhavě? Jste to vy?" zeptal se jiný obličej.

Warner přikývl. "Stát!"

"Ale, ale! Proč tak odmítavě? Máme informace o záležitosti, která vás zajímá. Jak jsme se dozvěděli, nezajímá vás už téměř nic jiného. Můžeme vám vyjít vstříc..."

"O čem to mluvíte?" Když ti tři přistoupili ještě blíž, vytáhl Warner revolver a zamířil na ně. "Stát!" vykřikl opět. "Nežertuji!"

"My také ne," dozvěděl se. "Copak se to k sobě báječné nehodí? Zdá se, že jsme naladěni na stejnou..."

O tom Warner pochyboval. Měl nedobrý pocit, že ti tři se nedají zadržet ani nabitým revolverem, který teď demonstrativně odjistil.

"O jakých informacích to mluvíte?"

"Ta série, které jste přišel na stopu."

Co věděli ti chlapi o výtisku z počítače, který si nesl v kapse?

"Ty... vraždy?" zeptal se. Ústí jeho pistole mířilo na prostředního chlapíka.

"Žádné vraždy..." Chlap, na kterého mířil, se ušklíbl. Na kráse mu to nepřidalo. "Mluvíme o nutnostech."

"Nutnostech?"

"Jak by vypadal svět, kdyby po něm chodily jen samé... zrůdy?"

Warnerovi se nelíbilo, že téměř na každou otázku mu odpovídají zase otázkou a on ničemu nerozuměl. "Co má znamenat ten blábol? Stůjte, ksakru!"

Museli být hluší.

Nebo je omrzel život.

Nebo obojí současně.

Warner vystřelil.

Bleskurychle spustil pistoli a kulky se zavrtaly do země. Jedna z nich se nebezpečně odrazila, prolétla garáží a narazila do jednoho ze zaparkovaných vozů.

Tato výstraha se ovšem minula účinkem ještě víc než předchozí pokusy o smírné urovnání konfliktu.

Jako by ten výstřel byl. signálem, začaly se tváře těch tří skutečně rozplývat jako vosk.

Warner tím byl natolik šokován, že revolver ještě podruhé, potřetí, počtvrté vystřelil jakoby sám od sebe.

Jedna kulka pro každého.

Přímo do prsou těch odporných zjevů.

Co se děje, pochopila Warnerova ruka mnohem rychleji než jeho rozum.

Tři postavy se nezhroutily. Kráčely k němu jako umrlci. Na řeči už nebyl čas.

Spíše čas k umírání, pomyslel si pochmurně Warner.

Pořád to ještě nemohl pochopit. V hlavě toho prostředního zmizely dvě kulky a zůstaly vězet ve zdeformované lebce

porostlé srstí.

Jenže ten netvor kráčel dál.

To, co se v garáži odehrávalo, bylo mimo hranice Warnerova chápání...

Stejně jako budova v Paddington Street.

Bubínek revolveru byl prázdný.

Šest výstřelů.

Pět přesných zásahů, které ovšem nijak nezabraly...

Pokoušel se spasit útěkem. Ale přiskočili k němu dřív, než udělal čelem vzad.

Sevřely ho železné paže.

Těm třem postavám, které musely přijít rovnou z pekel, nebylo zřejmě nic nelidského cizí!

Když ho dva sevřeli a třetí uchopil cíleně Warnerovu hlavu, pochopil najednou, co věděli o případech obětí se zlomeným vazem.

Stačil malý, ale nepochybně prudký pohyb a detektiv Jeff Warner se zařadí do oné smutné série...

Při zaharašení mříže vrat se ruce svírající Warnerovu hlavu na chvíli zastavily.

S hrůzou očekávané lupnutí nepřišlo. Po zemi u vjezdu přelétly kužele reflektorů a ozvala se hlasitá hudba.

Warner se vrhl na zeni.

Dunivé burácení techno soundu, který se nezastavil ani před zneuctěním církevní hudby, narůstalo a blížilo se.

Vedle něj se tři příšerné postavy svíjely v taktu drsných rytmů. Otevřený vůz se pomalu blížil k nim. Když bylo dosaženo bodu, při němž byla definitivně překročena hranice snesitelnosti pro citlivé uši, rozběhli se ti tři s křikem směrem k východu.

Warner se nevěřícně postavil, když vůz dorazil k němu a hudba, která při vší modernosti měla své kořeny v církevních melodiích, ztichla.

"Proboha, nechte to řvát dál!" vykřikl a chytil se dveří auta.

Nelly Shumwayová, která bydlela o jedno poschodí pod ním, mu nechápavě zaťukala na čelo. "Tos asi přebral zabaveného chlastu, co, poldo?" zeptala se s pochopením.

Warner se tedy zpola natáhl přes ni, aby dosáhl k autorádiu s 500 wattovým výkonem a zesílil ho naplno. Udělal to proto, aby se ty příšery odolné proti kulkám, nevrátily.

Chvatné kroky zmlkly.

Zdálo se, že Nelly nemá nic proti tomu, aby mu i nadále poskytla útulek ve svém klíně. Warner to neměl v úmyslu, i když pod silnými vrstvami líčidla mohla být celkem milým stvořením. Bez sebemenší šance, že mu bude v tomhle rámusu rozumět, si povzdychl: "Nikdy bych nevěřil, že budu mít jednou radost, že se objeví takový blázen jako ty, Nelly. Ale je to tak. Uznávám..."

Secada ucouvl před démonickým zjevením, ve které se žena proměnila poté, co ji shodil přes zábradlí.

Lhala, když tvrdila, že cesta ven vede pouze přes sklep?

Nevěděl. Věděl pouze, že sklep je blíž. Seběhl dolu po posledních schodech a nedíval se už nazpět na dračí chřtán chrlící oheň, který mohl být stejně dobře iluzí jako skutečností.

Secada už mezi těmito dvěma možnostmi nerozlišoval. Chtěl jen uniknout té hrůze!

Připadalo mu, že všechno, co věděl o parafyzikálních nebo parapsychologických fenoménech, bylo k ničemu.

Bylo to zbytečné.

Bylo to směšné.

Naprosto směšné ve srovnání s tím, co skutečně mohlo existovat! Od chvíle, kdy vkročil do téhle budovy, která ho pohltila, věřil v satana, belzebuba, čáry, nekrofilii, ve všechno okultní, i v magii.

Zejména v magii.

Bezvýhradně!

Věděl snad Virgil Codd, kam ho posílá?

Že ho posílá vstříc záhubě?

Secada pracoval s Coddem už rok. Šéf policie mu naznačil, že po určité době bude vybudováno v rámci úřadu samostatné oddělení, jehož vedení by měl převzít Secada. Údajně mělo jít o využití poznatků z parapsychologie pro kriminalistická pátrání. S tím se experimentovalo už několik desetiletí předtím - zejména v zemích bývalého východního bloku. Navzdory některým mimořádným talentům se ovšem zřejmě nikdy nepodařilo dosáhnout hmatatelných výsledků.

To, že by se k nim najednou dostala zrovna policie v Sydney, bylo Secadovi odpočátku divné. Jenže si nechtěl nechat ujít jedinečnou šanci, která se mu rýsovala. Spolupráce s Coddem se už po krátké době ukázala jako velmi obtížná.

Secada pořád ještě nechápal, proč ho Codd upozorňoval už před několika týdny na "dům, do kterého se nikdo nedostane" - dlouho před incidentem, který vyvolal policejní akci a který vedl k uzavření oblasti prostoru kolem domu v Paddington Street. Přesně na něj se vztahoval Coddův dřívější popis.

Jestli měl na mysli tuto budovu, byla to jen shoda náhod?

Pokud ho ovšem znal už z dřívějška, proč něco nepodnikl už dávno, nebo proč tam neposlal Secadu?

Šílený hluk upozornil Secadu na to, že přemítá o starých věcech ve velmi nepříhodné době.

Základy, na nichž byl dům postaven, jako by ze sebe chtěly setřást zátěž. Odevšad se ozývalo praskání, jako by se

kamenité podloží přesouvalo a tyto pohyby se pak přenášely na stavbu samotnou.

"Kam chceš jít? Počkej!"

Objevila se na konci schodiště a byla ještě dokonalejší než prve.

"Říkej mi Esha!"

Ésha se jmenovala jeho láska z mládí. To bylo už hodně, hodně dávno...

"Zmiz!" sykl Secada. "Nebo mi ukaž východ! Rozhodni se!"

Nebyla to odvaha, která ho přiměla chovat se takto. Byl to počátek naprosté rezignace.

"Ještě jednou!" žadonila. "Pomiluj se semnou ještě jednou..."

Esha se nejen jmenovala, ale teď tak dokonce i vypadala - Secada si uvědomil, že se jeho bývalé neopětované lásce podobala už dříve, ale předtím si toho nevšiml. To pomyšlení ho rozběsnilo.

"Proč mi to děláš?" vykřikl.

Esha mu vykročila nahá vstříc a otočila se k němu zády. "Vezmi si mne! "poprosila.

Zavrtěl hlavou.

Mířila rovnou k němu.

Natáhl ruku a dotkl se přeludu, který byl hmatatelnější než skutečnost. Jeho rozum se scvrkl do velikosti hrášku. Prsty jako by se mu docela osamostatnily. Strhal si z těla šaty. Esha trpělivě čekala. Pak na něj ještě vyzývavěji vystrčila pozadí a zahrnovala ho něžnostmi, dokud jí nedal to, po čem toužila. Jeho ruce se jí zaryly do masa. Rytmus určovala ona.

Secada docela zapomněl na to, že oba stojí.

Zapomněl, kde je. Až mu najednou pod rukama ztvrdla. Ztvrdla jako... sukovité staré dřevo!

Nevěřícně hleděl na to, v co se proměnila: monstrózní kořenovitý útvar, který se poté, co ho pustil, svalil na zem a rozpadl se na kusy!

Secada si povytáhl kalhoty. V očích už teď měl naprosto šílený pohled. Dům nad ním, pod ním i všude kolem praskal. Podlaha sklepa na několika místech pukala. Přes kamení se draly mohutné kořeny.

Secada pochopil, že odtud vede cesta jen do země, ale nikdy se po ní nedostane ven z tohoto vězení.

Otočil se zpět ke schodišti, které také až do poloviny vypadalo, jako by bylo jedním velikým kořenem. Secada se z posledních sil sunul podél zábradlí nahoru. Trvalo mu to celou věčnost. Neodvážil se ohlédnout nazpět. Měl strach, že by tam dole zase mohla stát ona a mávat na něj.

Polomrtvý dorazil na konec schodiště a prošel dveřmi do sklepa.

Dům svítil rudou září. V rámech na stěnách byly pohyblivé obrazy. Na některých z nich se Secada poznal. Zachycovaly dobu jeho středoškolských studií. S Eshou. S přáteli, které už dávno neviděl...

Potácel se dál. A tu spatřil světlo, které se odlišovalo od mlžné červeně. Zakopl, rukama zadržel pád, ale přesto si odřel do krvava kolena. Ze země jako by najednou vyrazily tisíce drobných jazýčků a ty krev pohltily.

Secada se se sípěním narovnal a potácel se dál. Směrem ke světlu, které ho vedlo k atrapě dveří. Ty byly pootevřeny malinkou škvírou. Byl to značný rozpor. Ale Secadovi to bylo docela jedno. Naděje, že se mu to přece jen podaří, mu dodala síly. Poslední metr zdolal po čtyřech.

Dům si šťastné vydechl, když z něj Secada vyšel. Nechal ho jít.

Jeho dychtivost platila těm, kdo byli venku.

Vydal se za Secadou...

Lilith sevřela Horovi hrdlo. Nevěděla, kde vůbec vzala sebevědomí, že nad ním takovýmto způsobem zvítězí. Za ní se ozývaly chvatné kroky a mlaskání jazyků. Znělo to agresivně a nenávistně.

Hora přiložil Lilith k zápěstí ruce jako kleště a odtáhl jí prsty od svého svalnatého krku. Vychutnal eleganci, s jakou se to stalo.

Lilith hleděla do jeho vlčích očí.

Viděla, že Horovy zuby se proměnily v ostré bodce. Krátký ostrý povel zastavil smečku ostatních upírů.

"Jsi mnohem slabší, než jsme si mysleli." Hora se zachechtal. "Landru měl vždycky sklon k přehánění. Nebo ti chybí ty dva roky? Podle proroctví jsi hnízdo, které ti vytvořila ta smrdutá děvka, neměla opustit po sto let..."

Opět se zachechtal.

Naposledy. Cosi se rozevřelo.

Nad vlasatou Horovou hlavou se vzedmulo cosi jako kápě a odtamtud splývalo dál, přes jeho ramena, hruď, břicho a záda... Dál. Až k nohám.

Za Lilith se šířila panika. Před ní umíral Hora, kterého jako by škrtilo cosi, co vypadalo jako černá ohebná hadice, která se kolem něj omotala.

Jenže upíra není možné uškrtit. Pod tenkou slupkou se muselo odehrávat něco, proti čemu neměl Hora prostředek. Ačkoliv mu přišla na pomoc upíří magie. Nebyl bezbranný, ale přesto zemřel - to vzbuzovalo hrůzu a způsobilo, že i mnohem mladší a slabší příslušníci smečky upírů ucouvli. Zbaběle hrozili Lilith roztaženými pařáty, zahnutými jako drápy dolů.

Lilith se pokoušela odtáhnout od svíjejícího se upíra. Nešlo to. Byla s ním spojena prostřednictvím šatů. Nešlo to.

To, co Horu zabilo, byla část jejích šatů. Opět vyvinuly vlastní iniciativu a zničily upíra. Nečekaly, až se do toho pustí Lilith. A vypadalo to, že šaty mají na vybranou různé prostředky. V případě Horruse to byla medúzovitá chapadla - a tady něco jako "nesloupatelná kůže", která se stala Horovi osudnou.

Smrtelný zápas starého upíra trval jen několik vteřin. Pak najednou tmavá slupka splaskla, jako by někdo vypustil ventilek. Se svištivým zvukem se ta hmota vrátila opět tam, odkud se vzala. Nikdo přesně neviděl, co se stalo. Ani Lilith ne. Šaty opět vypadaly jako černorudá elastická kombinéza, ale po Horovi nezbylo zhola nic...

Dřív, než se ostatní vzpamatovali ze šoku a pochopili, že Lilith se musí více bát jejich přesily, než oni Lilith, dala se dívka zase do běhu.

Jak byla vzrušená, nevšimla si, že její vlastní, za normálních okolností půvabná tvář se změnila v grimasu, která zcela jasně prozrazovala dědictví po matce. Co dalo podnět k tomu, že se jí zvětšily špičáky - zda Horova smrt nebo něco jiného - to se nedalo určit.

Vzápětí byl vzduch zase plný nenávistných výkřiků. Upíři se pustili do pronásledování.

Lilith si toužebně přála, aby uměla létat jako oni. Ale nevzpomněla si na formuli nebo myšlenku, která by jí to umožnila.

Cesta se zužovala.

Když Lilith spatřila světlo, doufala, že už je to konečně nastávající ranní rozbřesk. Ale bylo to umělé světlo.

Světlo, které z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu...bolelo.

Přesto se ovšem hnala za ním.

Výkřiky za ní utichaly, jako by pronásledovatelé zůstali pozadu.

Před Lilith se vztyčily zdi. Vysoké zdi z černých, stovky let starých kamenů, prokládané barevnými okny, zalévanými v olovu.

Kostel!

Nad portálem, kde stavba vybíhala do věže, trůnil mohutný kříž s postavou Spasitele v životní velikosti.

Trnová koruna jako by žhnula, když na ni Lilith pohlédla.

Neskanula teď z hlavy ozdobené trnovou korunou kapka krve...?

Jen tak tak stihla uskočit stranou. Kapka zmizela a nezpůsobila žádnou škodu. Lilith ovšem uvažovala, co by se stalo, kdyby ji zasáhla.

Přesto se opřela do portálu.

Dveře nebyly zamčené a zavrzaly tak hlasitě, že bylo slyšet ozvěnu z nitra kostela.

Lilith pochopila, že tohle je široko daleko jediné místo, které jí může poskytnout ochranu před pronásledovateli. Ona sama trpěla bolestmi, které vyvolávala horečka a zimnice současně.

Zabouchla za sebou dveře a těžkopádně vrávorala směrem ke světlu mnoha svíček, které hořely v přední části kostelní lodi.

Od oltáře se oddělila postava. Byla oděna do kněžského roucha a pomalými, zdrženlivými kroky mířila k Lilith. Z ornamentů na kutně vyzařoval nesnesitelný žár.

Lilith se zastavila.

Kdyby mohla, utekla by nejraději zase ven. Ale atmosféra ji ochromila víc, než očekávala. Zdálo se, že lidské dědictví po otci kapitulovalo před vlivem, který zdědila po matce. Ještě než k ní kněz došel, zhroutila se Lilith mezi řadami prázdných lavic.

Zareagistrovala ještě, jak se nad ní sklonil korpulentní muž v sutaně - a zděšen tím, co spatřil, zase ucouvl.

Pak upadla do tak husté temnoty, že Lilith zapochybovala, že se z ní kdy probere.

Kněz se pokřižoval.

Lilithino tělo se svíjelo i v bezvědomí, pak se bezvládně sesunulo na zem a nehýbalo se. Rysy jejího obličeje se uvolnily a zuby se opět stáhly pod bledé rty.

Detektiv Warner pospíchal, seč mu síly stačily.

Když se konečně vysvobodil ze sevření své zachránkyně Nelly, která se proměnila v klíště, a vešel do svého bytu, zabzučel telefon. Z policejní centrály mu sdělovali, že v Paddington Street se stalo něco příšerného, o čem zřejmě ještě nikdo nevěděl, co to je. Nezmínil se ani slůvkem o tom, co strašného se přihodilo jemu. Překotně vyběhl z bytu.

Už zdaleka slyšel dunění, které v ničem nezaostávalo za výbuchem vulkánu. Jestli tam do téhle chvíle byli ještě nějací zvědavci, teď se určitě rozprchli. Tu a tam zahlédl Warner lidi, kteří v panické hrůze prchali nocí pryč. Nakonec to už autem dál nešlo, protože ulici docela zacpaly nabourané vozy, stojící napříč. Také tato auta byla ovšem opuštěná, jako by lidé vzali nohy na ramena a prchali odtud.

Před čím?

A co lidé, žijící v okolí? Zamkli se snad ve svých domech?

Nikde se nesvítilo. Pohaslé byly i pouliční lampy.

Warner musel dávat pozor, aby se neporanil o překážky, kterých tu ležely všude kolem spousty.

Ale přestože lampy nesvítily, rozjasnilo se.

Nad pozemkem s číslem 333 bylo mdlé, neskutečné světlo, jako duha jemně se lesknoucí v prudkém slunci.

Warner pospíchal tím směrem a konečně narazil na první kolegy. Jejich uniformy ovšem vypadaly, jako by si je chtěli ti, kteří je nosili, ze sebe strhat.

Zdálo se, že na Warnera nikdo nečekal. I policisté prchali z místa pryč.

Warner musel použít pěstí, aby zastavil jednu ze zmateně prchajících postav. Drsně chytil muže za paži a vykřikl: "Co se stalo, seržante? Co?"

Velké užaslé oči muže ožily. "To jste vy, pane?" řekl celý udýchaný. "Já..."

"Co se stalo?"

"Nevím, pane... Myslím, že to... neví nikdo. Země se zachvěla, pane. A pak cosi hmátlo po mužích, kteří stáli nejblíž k domu. Najednou se tam prudce rozlétly dveře. Dveře, pane! To přece není možné, ne? Předtím tam přece žádné dveře nebyly... A ze dveří se vypotácel ten starý chlap a kdoví, kdo ještě. Rozběhl se k nám a lidi se za ním káceli jako kameny domina... Bylo to úplně stejně jako předtím s těmi stavaři, pane - ještě horší. Mnohem horší. Ti lidé se během vteřiny proměnili v mumie. Zemřeli všichni, pane...!"

Warner naslouchal jako omámený. Nevěřil tomu muži. "A vy? Vy jste se zachránil?"

Policista přikývl. Pak zavrtěl hlavou. "Já nevím. Doufám. Nevím, jestli to už nemám v sobě... Prosím vás... pusťte mě. Nechtě mě jít..."

"Znáte mého asistenta?" křikl na něj Warner. "Needlese...?"

Přikývl.

"Viděl jste ho?"

Opět přikývl.

"Kde?"

Policista si olízl rty, na nichž se vytvořily slané okraje. Pak najednou v slzách zvolal: "Byl jedním z prvních, kteří to schytali! Jedním z prvních... Prosím vás, pusťte mě už...!"

Warner ho pustil. Muž v uniformě se chvěl jako osika. Warner kráčel mátožně dál. "Stůjte, pane!" zaslechl ještě jednou seržantův hlas. "Nechoďte dál, pane! Nemá to smysl. Ten dům zmizel! Pohltila ho zem. Nic už tam není. Zastavte se. Jinak to zabije i vás...!"

Warner se nedal zastavit. Vyrazil otvorem ve zdi zahrady. Veškerou vegetaci jako by tady spálil stepní požár. Nebo byla definitivně uschlá.

Očekával ho neuvěřitelný pohled.

Dům na Paddington Street 333 zmizel naprosto beze stopy z povrchu země. Na jeho místě zel kráter. Všude kolem byla rovná půda, na níž ležela rozházená lidská těla. Mrtví.

A nad vším se klenul matný světelný oblouk, který postupně slábl.

Mrtvoly měly naprosto neporušené ošacení. Mezi většinou uniformovánými oběťmi našel Warner Needlese celkem snadno. Svého asistenta však identifikoval už jen podle toho, co měl na sobě. Když Warner viděl, co se s ním stalo, sepjal ruce k nebi a zvolal do ranního šera:

"Proč? Proč se tohle stalo? Jaký bůh to má na svědomí...?"

Křičel, dokud neochraptěl natolik, že už ze sebe nevydal ani hlásku.

Dlouho zůstal sám.

Teprve když denní světlo začalo zaplavovat hrůznou scénu, vrátil se na tento pozemek život...

Lilith snila.

Byl to skutečný a současné velice podivný sen:

Viděla, jak dům, v němž se narodila, mizí v nitru země. Spára v zemském povrchu se zase uzavřela a po domě nezbyla jediná stopa. Společně s domem ovšem zmizely všechny rostliny uvnitř zahrady.

Pak se dalo do deště.

Jen krátce.

Barva padajících kapek byla rudá.

Posléze odevšad vyrazily nové rostliny, s výjimkou kruhové plochy přímo uprostřed pozemku. Volná zůstala jen malá mýtinka, na níž vzápětí ze země vyrašil jediný výhonek. Ten se vmžiku rozrostl ve stromek, který opět vmžiku nasadil plody.

Plody zkázy...